Διεθνής διαδικτυακή εκδήλωση : Confronting War & Racism: Migration & Solidarity in Eastern Europe

Κυριακή 12 Ιουνίου στις 20:00

Join us virtually at: CWC.IM/MigrationSolidarity
[Για πρακτικούς λόγους η εκδήλωση θα πραγματοποιηθεί στα αγγλικά αλλά θα προστεθούν ελληνικοί υπότιτλοι τις επόμενες ημέρες μετά το livestreaming.]
A panel presenting grassroots perspectives on the situation in Ukraine and the broader context of migration in Europe.
Featuring: a Ukrainian anti-authoritarian volunteer on mutual aid and territorial defense; a Roma activist on the impact of the crisis on the Ukrainian Roma community; and a Polish No Borders volunteer on racism towards refugees at the Polish/Belarus border.
There will be presentations by the panelists, followed by moderated discussion, and audience Q&A.
This event is presented by a collaborative of concerned collectives and individuals. Solidarity will win!

ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΟΣ ΡΕΑΛΙΣΜΟΣ 2 Η Ρώσικη σαλάτα (ο ιμπεριαλιστικός χαρακτήρας και άλλα υλικά…)

Νώντας Σκυφτούλης

Ο θεός δημιούργησε τον κόσμο και η Αριστερά την Ρωσία στην οποία προσέδωσε μεταφυσικές και υπερφυσικές διαστάσεις ανώτερες ακόμη και από τις θρησκευτικές προσλήψεις. Ό,τι γίνεται στη Ρωσία είναι το καλό και ότι γίνεται εκτός Ρωσίας είναι το κακό. Μετά την κατάρρευση της Σ.Ε αποσύρθηκαν όλα τα επιχειρήματα για να επανέλθουν πρόσφατα σαν προβολή και αναπαράσταση ενός τραυματισμένου συλλογικού εγώ.

Η εισβολή του Ρώσικου στρατού εκτόξευσε την σύγχυση στις ιδεολογικές κατασκευές της Αριστεράς . Με βάση τον" αντιιμπεριαλισμό" και με κυμαινόμενα ποσοστά από "ιμπεριαλιστικό χαρακτήρα" , "αντικαπιταλισμό' και "αντιφασισμό" και ότι άλλο περίσσεψε από το δισάκι, δημιούργησαν μια ρώσικη σαλάτα που κανείς δεν δοκιμάζει. Σαν παραδοσιακοί υπερασπιστές του Ρώσικου κράτους βλέπουν το ρόλο τους να εκμηδενίζεται και να αναλαμβάνεται αποκλειστικά απο την άκρα δεξιά. Και εδώ στην Ελλάδα είναι ο προφητικός χιλιασμός (βυζαντινισμός, ξανθό γένος κ.λπ.) που έχει αναλάβει αυτό το ρόλο διαμέσου των πολιτικών του εκπροσώπων αλλά και της θρησκοληπτικής πλειοψηφίας του κάθε γέροντα μοναχού συμπεριλαμβανομένων και των απίθανων Ελλήνων γεωπολιτικών.

Πάντως τόσο ο προφητικός χιλιασμός όσο και ο "αντιιμπεριαλισμός" – τους οποίους βλέπουμε μαζί σε πολλές εκδηλώσεις, Μακεδονικό κλπ.- κατέστησαν το Ρώσικο κράτος δημοφιλές στην χώρα.

"Όσο στην εξουσία είναι ο Πούτιν ακόμη και η έρημος Σαχάρα θα

κάνει αίτηση να μπει στο ΝΑΤΟ" απάντησα σε ένα φίλο που κατέγραφε τις απογοητεύσεις του για την αίτηση της Σουηδίας. "Μπά, μου απάντησε δεν είναι η Σουηδία και η Φιλανδία αλλά το ΝΑΤΟ και οι Αμερικάνοι από πίσω". Είμαι σίγουρος ότι αυτό θα μού απαντούσε το 80% των ανθρώπων που ζουν σε αυτή εδώ τη χώρα αφαιρώντας τελείως από οποιαδήποτε ευθύνη ή δυνατότητα επιλογής από το Σουηδικό και Φιλανδικό κράτος. Ταυτόχρονα "αθώες" και οι αντίστοιχες κοινωνίες όπου η συναίνεση συμμετοχής στο στρατοκρατικό ΝΑΤΟ μετά τις 24 Φλεβάρη υπερβαίνει το 80% συμπεριλαμβανομένων όλων των πολιτικών δυνάμεων αριστερών, δεξιών, ακόμη και ακροδεξιών όπου λόγω κοινής γνώμης είπαν και αυτοί οι τελευταίοι το ναι. Με εξαίρεση τις αντιεξουσιαστικές ομάδες και αυτές επειδή είναι αντιεξουσιαστικές που ούτως ή άλλως θα ήταν ενάντια σε στρατιωτικούς συνασπισμούς.

Η ίδια εξήγηση θα δινόταν και για Εσθονία Λιθουανία Λετονία που στριμώχνονταν στους διαδρόμους του Βορειοατλαντικού συμφώνου χρόνια πριν ενταχθούν το 2004 στο ΝΑΤΟ.

Αλλά και την ίδια απάντηση φυσικά θα παίρναμε και για το Ελληνικό πραξικόπημα αλλά και για την Τουρκική εισβολή στην Κύπρο για να μιλήσουμε για τα καθ' ημάς. Οι Αμερικάνοι και το ΝΑΤΟ είναι από πίσω που σημαίνει ότι το ελληνικό χουντικό κράτος της εποχής είναι ένα αθώο όργανο. Ευτυχώς αυτή η "αντιιμπεριαλιστική" κουλτούρα δεν ήταν διαδεδομένη στους δικαστικούς κύκλους με αποτέλεσμα οι "μπροστινοί" ο Ιωαννίδης με την παρέα του να τελειώσουν στις φυλακές.

Αυτός είναι ο παραδοσιακός "αντιιμπεριαλισμός". Η Αριστερά επιλέγει λοιπόν τη φενακισμένη ιδεολογία του επιλεκτικού "αντιιμπεριαλισμού" που οδηγεί σε μια γεωπολιτική μεταφυσική, καθυποταγής της πραγματικότητας για μια αριστερή ομιχλώδη ηγεμονία. Μόνο που σήμερα την ηγεμονία και σε αυτό το ρεύμα την έχει η ακροδεξιά.

Αντιιμπεριαλιστικοί αγώνες αλλά και αντιαποικιακοί ασφαλώς υπήρξαν ιδιαίτερα μετά το τέλος Β.π.π και πάνω σε αυτούς η

Αριστερά οικοδόμησε μια νέα στρατηγική και τακτική μετατρέποντας τον αντιιμπεριαλισμό σε ιδεολογία και με αυτή την αφαίρεση θεμελίωσε την πολιτική των συμμαχιών μέχρι σήμερα. Με αυτό τον τρόπο κολάκευσε τον εθνικισμό αλλά και τις τοπικές ελίτ και είναι αλήθεια πέτυχε την ευρεία νομιμοποίησή της αλλά και την ενσωμάτωσή της στο σύστημα. Ακόμη και αυτή η αντικαπιταλιστική ρητορική που υιοθέτησε τις τελευταίες δεκαετίες δεν μπορεί να αλλάξει πλέον το "αντιιμπεριαλιστικό" DNA που είναι καλά ριζωμένο στον κόσμο της Αριστεράς.

Πρόκειται λοιπόν για την "αντιιμπεριαλιστική" στρατηγική μια ιδεολογική κατασκευή αριστερής συνωμοσιολογίας η οποία χρησιμοποιείται, εκτός της αναζήτησης συμμαχιών και σαν παράγοντας αθώωσης ή ενοχοποίησης πολεμικών συγκρούσεων κατά το δοκούν. Δεν μιλάμε φυσικά για τους αντιιμπεριαλιστικούς αγώνες που διεξάγονται και θα διεξάγονται στο πεδίο όπως καλή ώρα στην Ουκρανία αλλά για την ιδεολογική κατασκευή εκτός πεδίου.

Το ΚΚΕ και οι άλλοι, όλοι οι άλλοι.

Ο μεγάλος παραγωγός αυτής της ιδεολογίας είναι δικαιωματικά το ΚΚΕ και οι άλλοι μηδενός εξαιρουμένου απλώς τα αντιγράφουν. Σήμερα ιδιαίτερα το κόμμα αυτό μιας και έχει "αποσυρθεί" από τη δημόσιο χώρο είναι το μόνο αριστερό κόμμα που παράγει ιδεολογική πολιτική και αυτό επιβεβαιώνει την "παραγωγική" του δύναμη και την μεγάλη επιδραστικότητα σε όλα τα πολιτικά ρεύματα ακόμη και σήμερα.

Μόνο που το ΚΚΕ άφησε πάλι έκθετους τόσο τους αντιγραφείς του, όσο όμως και οπαδούς του που δεν αντιλήφθηκαν την μεγάλη ιδεολογική αλλαγή που θεμελιώθηκε από την Αλέκα και εξακολουθεί να ισχύει.

Χαρακτήρισε τον πόλεμο της Ουκρανίας ιμπεριαλιστικό και επανασυνδέθηκε με το νήμα της θέσης των μπολσεβίκων και άλλων διεθνιστών τις παραμονές του Α΄π.π. Αυτή η θέση του "ιμπεριαλιστικού χαρακτήρα" του πολέμου δεν οδηγεί στην

συμμετοχή στο πόλεμο ούτε επιθετικά ούτε αμυντικά ούτε σε συμμαχίες ούτε στον "αντιιμπεριαλισμό" αλλά στην δημιουργία όρων εμφυλίου για την κατάληψη της εξουσίας. (μια θέση κατάλληλη για τους Ρώσους συντρόφους σήμερα). Ο "ιμπεριαλιστικός χαρακτήρας" δεν επιδέχεται ούτε "αντιιμπεριαλιστικό" αγώνα ούτε αμυντικό , βρίσκεται τον αντίποδα του μεταγενέστερου "αντιιμπεριαλισμού" και αυτό οι κάπως μυημένοι στην λενινιστική τακτική το γνωρίζουν. Αυτό, ισχύει για όλους; όχι εξαιρείται η Σερβία λέει ο Λένιν που δέχθηκε την εισβολή της Αυστροουγγαρίας. Για να ήταν απόλυτα συνεπής με την Λενινιστική γραμμή το ΚΚΕ θα έπρεπε να εξαιρέσει και εδώ την Ουκρανία. Τότε δεν θάχε κανείς να του προσάψει το παραμικρό και θα άφηνε μια ακόμη συννεφιά σκόνης πίσω στους ερασιτέχνες αντιγραφείς του

Στην προκειμένη περίπτωση της Ουκρανίας ο ιμπεριαλιστικός χαρακτήρας του πολέμου δεν επιτρέπει την αντίσταση στην εισβολή αλλά το ΚΚΕ διατηρεί και τον "αντιιμπεριαλισμό" για την Ελλάδα και με αυτό τον τρόπο παίρνει θέση στον πόλεμο. Διγλωσσία ναι, αλλά είναι η λενινιστική διγλωσσία που διατρέχει τον λενινισμό σε όλη τη διαδρομή του, καθεστωτική ή μη.

Αν τώρα στη θέση των Ρώσων ήταν οι Αμερικάνοι τα πράγματα ασφαλώς θα ήταν πιο εύκολα για την Αριστερά αλλά πλέον τίποτα δε θα είναι εύκολο όσο επιμένει στα παραδοσιακά αφηγήματα του κρατικού καπιταλισμού.

Το κράτος για να δώσουμε ένα από τους πολλούς ορισμούς που έχουμε για υτό και αφορά την δομή του, είναι εκτός των άλλων η οργάνωση του πολέμου για τον οποίο προετοιμάζεται και είναι πάντοτε σε μια διαρκή κατάσταση αναμονής. Οι "συμμαχίες", του κράτους η συμμετοχή του σε στρατιωτικούς συνασπισμούς οφείλεται σχεδόν αποκλειστικά στην επιλογή των εσωτερικών δομών κυριαρχίας, κοινωνικών πολιτικών και ταξικών συσχετισμών και σε σε αυτές τις δομές οφείλεται σχεδόν αποκλειστικά η φύση και ο χαρακτήρας του κρατικού καθεστώτος. Το σχεδόν αποκλειστικά είναι γιατί υπάρχουν άλλοι δύο παράγοντες που

συναινούν και φροντίζει πάλι το ίδιο κράτος να συναινέσουν. Είναι ο εξωτερικός παράγοντας αλλά και ο εσωτερικός δλδ η ίδια η κοινωνία από την οποία αντλεί και επιδιώκει, ιδιαίτερα το σύγχρονο κράτος να αντλεί συναίνεση. Με ποιον θα συμμαχήσει ένα κράτος η για να το πούμε καλύτερα σε ποιο κυρίαρχο στρατιωτικό συνασπισμό θα ενταχθεί θα το επιλέξει αυτό το ίδιο με βάση τις επιλογές που οφείλονται σε συγκεκριμένους ιστορικούς και πολιτικούς λόγους. Αλλά μπορεί η Αριστερά να υιοθετήσει αυτή τη θέση όταν θεωρεί το κράτος μέσον για μια απελευθερωτική κοινωνία και που έφτασε σε μια λατρευτική σχέση με τον κρατισμό?

Όπως και νάχουν τα πράγματα η Αντίσταση στον πόλεμο είναι αντίσταση στο κράτος. Η αντίσταση δεν είναι ιδεολογία αλλά συμμετοχή στον αισθητό κόσμο που αποκαθιστά την επιβίωση την αξιοπρέπεια την ίδια τη ζωή. Στην Ουκρανία σήμερα ο Ρώσικος στρατός προσπαθεί να επιβάλλει διαμέσου του πολέμου την πλήρη υποταγή στην προοπτική διεύρυνσης της κυριαρχίας του. Μέσα στη ρευστότητα που παράγει ο πόλεμος η ανάγκη για Αντίσταση μετατρέπεται σε φυσική και πολιτική συνθήκη και αυτοδικαίως οι αυτόνομοι, αναρχικοί, αντιεξουσιαστές από Ουκρανία και Λευκορωσία, ανταποκρίθηκαν και δημιούργησαν ένοπλες και πολιτικές συλλογικότητες αλληλεγγύης και αντίστασης. Αυτοί έχουν και ένα λόγο παραπάνω από όλους, λόγο που βρίσκεται στη ίδια την ιστορία τους.**Αντίσταση λοιπόν στην Ουκρανία σήμερα για μια Ουκρανία χωρίς αφεντικά αύριο.**

Φιλήμονας Πατσάκης: Ημερολόγια Βυθισμένου

Καταστρώματος Β’

Του Φιλήμονα Πατσάκη

Ημέρα τέταρτη

Να σας πω ότι με αυτή την ανάρτηση απέχω πλέον μόλις μία για να πάρω μια θέση ισότιμη ανάμεσα στα μέλη του ακροκέντρου, αυτής της άτυπης οργάνωσης που μας κράτησε όρθιους στις δύσκολες λαϊκίστικες μέρες. Λέγοντας αυτό, θα ήθελα να μοιραστώ με εσάς μια μύχιά μου σκέψη. Πιστεύω ότι ο πόλεμος, η ακρίβεια, η πανδημία και όλα αυτά είναι μέρος μιας προσπάθειας να ανατραπεί το «Δεν Υπάρχει Εναλλακτική» που αποτέλεσε τον κινητήριο μοχλό της κοινωνίας μας. Το λέω γιατί ενώ ο σύγχρονος άνθρωπος (αυτός τουλάχιστον που έχει στον ήλιο μοίρα, για τους άλλους τι να κάνουμε) άρχισε να ασχολείται με έννοιες όπως το metaverse, ενώ άκουγε την ταυτόχρονα απειλητική και καθησυχαστική μελωδική φωνή να του μιλάει για την τέταρτη βιομηχανική επανάσταση, το Internet των πραγμάτων, για την γενιά κινητών 5g, για την τεχνητή νοημοσύνη κλπ., πώς είναι δυνατόν τώρα να ξαναμιλάει για το ψωμί, το πετρέλαιο, τον πληθωρισμό; Κάτι τρέχει σίγουρα.

Εμείς θα παραδίδαμε έναν κόσμο χωρίς συγκρούσεις, έναν κόσμο γεμάτο ευκαιρίες και δυνατότητες. Πώς γίνεται τώρα να συζητάμε πάλι για την ανάγκη κοινωνικών συστημάτων υγείας, για κουπόνια βενζίνης; Το σίγουρο είναι ότι οι εχθροί της προόδου δρώντας υπογείως, καταστρέφουν χρόνια κόπου και προπαγάνδας. Βλέπω αυτό το πονεμένο πρόσωπο του πρωθυπουργού, τον αξύριστο προβληματισμό ενός ανθρώπου που νοιάζεται για το σύνολο, και θλίβομαι. Σκέφτομαι: τι φταίει; (Η αθλιότητα ότι προσπάθησε να αντιγράψει τον Μακρόν, ο οποίος επίσης νοιάζεται για το σύνολο, είναι απόδειξη της ποταπότητας των εμπνευστών της).

Τώρα θέλω να διαμαρτυρηθώ για κάτι ποταπό που έγινε χθες. Έλαβα ένα μέηλ που έλεγε: «Διαβάζω με ανακούφιση αυτά που γράφετε και θα ήθελα να σας θέσω ένα κουίζ, που ξέρω πόσο σας αρέσει να τα λύνεται. θέλω να μου βρείτε την καταγωγή του συγγραφέα αυτού του γράμματος: “Είναι δύσκολο να δεις οτιδήποτε, υπάρχουν φορές που δεν μπορείς να πιστέψεις πόσο πυκνό είναι το σκοτάδι. Αποκτά μια μορφή σχεδόν υλική, νιώθεις την ανάσα σου να πνίγεται, είναι βλέπεις και η κούραση που την νιώθεις να σε τρυπάει, να σε αλλοιώνει. […] Διαρκώς αναρωτιέσαι γιατί συνεχίζεις να παλεύεις, γιατί ζεις ακόμη; Ποιος είναι ο μηχανισμός που ενώ έχασες την μια ιδιότητα που θεωρούσες ότι σε καθόριζε, αυτή του γονέα, εσύ συνεχίζεις να δίνεις τη μάχη για τη ζωή; Ίσως είναι το μυαλό, ζεις για να θυμάσαι, να ανακαλείς, να διερωτάσαι τι μπορούσα να είχα κάνει διαφορετικά; Πως μπόρεσα να αφήσω το χέρι να μου γλιστρήσει; Προσπάθησα να τον γλιτώσω από τον πόνο του πολέμου, την φρίκη της καταστροφής, και τώρα…. Νιώθω έντονα την κούραση της διαδρομής που παίρνεις για να ξεφύγεις, για να φτάσεις όμως, που; Σιγά σιγά η ανάγκη να συνεχίσω γλιστρά από πάνω μου, θέλω κάπου να κάτσω, να ακουμπήσω τον εαυτό μου και να θρηνήσω. Γύρω μου το τοπίο είναι τόσο ξένο, τόσο απόμακρο. Καθώς βαδίζεις νιώθεις ότι ο τόπος δεν σε χωρά και αμφιβάλεις για την υπόσταση σου”».

Τώρα πείτε μου, παρακαλώ, από πού είναι αυτός ο άνθρωπος;

Δεν ξέρω γιατί παρασύρθηκα και του απάντησα ότι είναι Ουκρανός. Τότε μου έστειλε ένα άλλο μέηλ λέγοντάς μου: «Τον συγγραφέα τον έλεγαν Σαλέχ και ήταν από τη Συρία, τον γιο του τον έλεγαν Αϊμάν Σαλέχ, ήταν τεσσάρων χρονών, ήταν απ’ αυτούς που ηρωικοί κουκουλοφόροι μετέφεραν στη νησίδα του Έβρου από την ελληνική όχθη. Καθώς λοιπόν τους κτυπούσαν, ο μικρός έπεσε στα νερά και δεν βρέθηκε ποτέ. Πήγε και στάθηκε δίπλα στον Σίντο Κασίμ, το πλάσμα που στα έξι του χρόνια έχασε τη ζωή του από το κρύο της θάλασσας – ο τάφος του βρίσκεται εκεί κάπου στη Λέσβο. Η μητέρα του απελάθηκε και έτσι δεν μπορεί να

επισκεφθεί ποτέ το μικρό κομμάτι γης που περικλείει την άρνηση τού να λεγόμαστε άνθρωποι. Λυπάμαι αν σας πληγώνω, αλλά να ξέρετε ότι ήσασταν πάντα με τη λάθος πλευρά της ιστορίας».

Ήταν ένα άθλιο τέχνασμα, ένας μηχανισμός για να συντρίψει τα πιστεύω μου. Όχι, κύριε, εγώ θα συνεχίσω να μάχομαι για το σωστό. Δεν μπορεί να ξέρετε εσείς, κύριε, το τι πρέπει να γίνει, οι ηγέτες μας προέρχονται από τα σωστά κολέγια. Τον ακούω τότε να μου λέει ότι θα ήθελε να μου απευθύνει έναν διάλογο του Παναΐτ Ιστράτι. Όταν στη Ρωσία του δικαιολογούσαν τη βαναυσότητα του καθεστώτος λέγοντάς του «Φίλε Παναΐτ, πρέπει να σπάσεις αυγά για να φτιάξεις ομελέτα», αυτός απάνταγε: «Τα σπασμένα αυγά τα βλέπω, δείξτε μου τώρα και την ομελέτα».

Στην δική σας την περίπτωση, κύριε, αδυνατεί κάποιος να δει ακόμα και το τηγάνι. Το είπε και χάθηκε

Ημέρα πέμπτη

Είναι τρομερό. Σήμερα είχα ρεπό από τη μάχη ενάντια στις ίσες αποστάσεις, αλλά, όπως μου επισήμαναν οι άνθρωποι που κινούν τα νήματα στο ακροκέντρο, πρέπει όλοι να προσφέρουμε σε μια κρίσιμη στιγμή. Όταν ρώτησα τι γίνεται, μου απάντησαν: συναυλία ειρήνης!!! Κατάλαβα αμέσως. Και ξεκίνησα σε δύο επίπεδα. Το πρώτο, το εσωτερικό, δηλαδή να εξηγήσω στους συντρόφους τι είναι η ειρήνη, πώς δημιουργούνται οι συναυλίες αλληλεγγύης, γιατί αυτοί που είναι τόσο φανατικοί με την Ουκρανία δεν έχουν κάνει καμία εδώ και έναν μήνα, τι σημαίνει να διαδηλώνεις ενάντια σε πόλεμο, ότι το tweet είναι αντίσταση μόνο μεταξύ τους, και άλλα χρήσιμα. Μετά σχημάτισα το δικό μου κείμενο ενάντια στην κατάπτυστη αυτή ενέργεια.

Μάλιστα, κύριοι, που θυμώνετε κιόλας. Γιατί δεν υπάρχει μια φωτογραφία με απαγχονισμένο Πούτιν στην αφίσα; Τι θέλετε να

συγκαλύψετε; Γιατί λέτε ειρήνη και όχι εισβολή; Και μετά θυμώνετε με τον Ψαριανό για το πλυντήριο και τη σβάστικα. Μα θα πρέπει να μην είστε μίζεροι και να αναγνωρίσετε την αυθεντία του σε αυτά τα θέματα, κτισμένη από την εμπειρία. Επίσης την πέσατε στον γιο του πρωθυπουργού, ένα νεαρό παιδί που κάνει τα πρώτα του βήματα στην αντίληψη ότι η κοινωνία είναι κάτι κακό και ότι η κοινωνία που αντιστέκεται και βγαίνει στον δρόμο είναι κάτι εξ ορισμού παράνομο. Δώστε στη νεότητα τη δυνατότητα να ωριμάσει μέσα από τον κυνισμό της εξουσίας, έλεος πια αναίσθητοι. Στο διά ταύτα τώρα, δεν θέλω καθόλου να ασχοληθώ με τν συναυλία, έχω προτείνει στην ομάδα μου να κάνουμε μια δική μας με Ρουβά, Λιγνάδη, Σαββόπουλο και όσους ακόμα έχουμε στο στρατόπεδό μας, και να θυμηθούμε τις ένδοξες μέρες με τα ψιλά ποτήρια στο Σύνταγμα.

Βλέπω τη μεγάλη μας ηγεσία συγκεντρωμένη στις Βρυξέλλες και αισθάνομαι το δέος του καινούργιου, τον πλούτο των ιδεών, τη δύναμη του μοιράσματος, αισθάνομαι ότι μόνη τους έγνοια είναι η ειρήνη. Και επειδή οι καιροί είναι δύσκολοι, να θυμίσω ότι αντιπαθώ σφοδρά τον Πούτιν, μισώ τον πόλεμο και ονομάζω τη στρατιωτική ενέργεια της Ρωσίας άθλια εισβολή, ότι δεν είναι δικαιολογία οι ναζιστές του τάγματος Αζόφ για τον τρόμο κανενός πολέμου καθώς και η άλλη πτέρυγα έχει πολύ άξιους εκπροσώπους της ιδεολογικής αυτής πτέρυγας της εξουσίας.

Θα μιλήσω λίγο πιο θεωρητικά τώρα γιατί οι καιροί το απαιτούν, ζητώ την κατανόησή σας. Η εξουσία έχει αντιληφθεί ότι πρέπει να δρα και ως καθησυχαστικός μηχανισμός. Ο κόσμος θα λειτουργούσε καλύτερα αν ο άνθρωπος γνωρίζει τη φυσική του θέση και αποδέχεται μια εν πολλοίς προαποφασισμένη μοίρα. Έχουμε προβάλει τον άνθρωπο ως κύριο της μοίρας, του εαυτού του και του κόσμου που τον περικλείει. Ως υπεύθυνος της ζωής του, ο κάθε άνθρωπος χωριστά είναι και ο αρχιτέκτονας των προσδοκιών του, άρα και των όρων της αγωνίας του. Αυτή η πρόσκληση-πρόκληση της νεωτερικότητας οδήγησε σε ένα έθνος-κράτος πάροχο μιας νέας καθησυχαστικής αφήγησης, σε μια ιδεολογία της προόδου πάνω σε μια λογική διαρκούς

αποτελεσματικότητας. Σήμερα είναι αυτή η ισχυρή ιδεολογική βάση που διαρρηγνύεται. Οι άνθρωποι χάνουν εκ νέου τις ψευδαισθήσεις τους και στέκουν μετέωροι μπροστά στο ξεχαρβάλωμα των συνηθειών τους. Καθώς κάθε οικείο ξεθωριάζει και καθώς η ελπίδα για την πρόοδο διαλύεται, τότε τι μένει;

Αυτό που θέλω να πω είναι ότι ο άνθρωπος αισθάνεται αδύναμος να δράσει μπροστά σε γεγονότα που νιώθει ότι τον υπερβαίνουν, άρα δεν ψάχνει ερωτήσεις για τις αλλαγές που σας ανέφερα, άρα η ηρεμία κρατάει λίγο ακόμα, άρα μήπως είμαι τελικά με τον πόλεμο; Βέβαια, όταν η κανονικότητα διαρραγεί, οι τρόποι επούλωσης του ρήγματος δεν είναι εύκολοι και, κυρίως, δεν είναι γραμμικοί. Οι άνθρωποι βλέποντας το παιδί να στέκεται εκ νέου με την απορία στα μάτια μπροστά στα χαλάσματα γρήγορα θα αναρωτηθεί: Πού είναι η ευημερία που μου έταξαν, πού είναι η ευτυχία του καπιταλιστικού παραδείγματος, τι πήγε λάθος; θέλει προσοχή εδώ. Δεν πρέπει να μας ξεφύγει και να ακουστούν φωνές άλλων αιώνων

«Φίλοι μου, η ώρα που περνούμε και που σας μιλώ, είναι μια ώρα ζοφερή. Ω, το ανθρώπινο γένος θα ελευθερωθεί, θα ανυψωθεί, θα παρηγορηθεί. Το εγγυόμαστε εμείς σε τούτο το οδόφραγμα, που δεν είναι καμωμένο ούτε με καδρόνια, ούτε με πέτρες, ούτε με σιδερικά. Είναι καμωμένο από δύο συσσωρεύσεις, τη συσσώρευση των ιδεών και τη συσσώρευση των πόνων. Η δυστυχία ανταμώνει εδώ το ιδανικό. Η μέρα αγκαλιάζει τη νύχτα και της: λέει “θα πεθάνω μαζί σου και θα αναστηθείς μαζί μου”».

Βίκτωρ Ουγκώ

Ημέρα έκτη

Η αλήθεια είναι ότι περίμενα πως οι ισαποστάκηδες θα είχαν ηρεμήσει μετά τη συναυλία όπου καταδείχθηκε η ένδειά τους. Όπως είπε και ένας από τους βασικούς εκφραστές μας, ο κ

Πρετεντέρης, στην Αμερική έχουν τους U2 για τέτοιες συναυλίες και εδώ εμείς έχουμε την Μποφίλιου. Άρα, έχετε άδικο, κύριοι και κυρίες!!! Επίσης ήταν φανερό ότι μόλις έφυγαν οι κάμερες βγήκαν στη συναυλία ρωσικές σημαίες και όλοι μαζί τραγούδησαν τον ύμνο της Ρωσίας. Όπως όμως προείπα, αυτό δεν τους πτόησε καθόλου.

Με έχουν βομβαρδίσει με αναφορές υβριστικού περιεχομένου, ας δούμε μία ενδεικτικά: «Είστε υποκριτές, κύριοι, γιατί δεν λέτε τίποτα για τους 370.000 χιλιάδες νεκρούς της Υεμένης, τα 2,2 εκ παιδιά που είναι υποσιτισμένα από τον αποκλεισμό της συμμάχου και φίλης Σαουδικής Αραβίας, εκ των οποίων τα 540.000 πάσχουν από "οξύ υποσιτισμό", μια έκφραση που αν τις βγάλουμε τον επιστημονικό μανδύα σημαίνει απλά ότι πεθαίνουν από την πείνα. Επίσης τεράστια κρίση λιμού υπάρχει στο Αφγανιστάν, αλλά εκεί όλες οι αισθήσεις έχουν πάθει ανεπανόρθωτη βλάβη και έτσι δεν μπορείτε να εντοπίσετε το πρόβλημα».

Μάλιστα, και τι θα πει αυτό έ; Αυτές είναι περιφερειακές συγκρούσεις στις οποίες δεν έχουμε λόγο, ενώ ο φασίστας ο Πούτιν απειλή τη δική μας ασφάλεια!!!! Και να σας πω την αλήθεια, δεν ήξερα καν πού πέφτει η Υεμένη και δεν ήμουν υποχρεωμένος να ξέρω, κύριοι. Ξέρω μόνο τι είναι σωστό και τι λάθος!! (Εδώ να πω ότι προς τιμήν του ο συνομιλητής μου έβρισε χρησιμοποιώντας τη λέξη «σκαιότητα» τον Πούτιν, βέβαια για λόγους που δεν κατάλαβα γιατί ήταν κακοί. Μου είπε για μια ομιλία του που τόνιζε την ανάγκη να γίνει η Ρωσία ένα κεντρικό στοιχείο μιας συντηρητικής επανάστασης και ταυτόχρονα ένα ανάχωμα στην ηθική έκπτωση της Δύσης. Θεώρησε αυτόν τον λόγο δείγμα κακών μαντάτων και μετά μου παρέθεσε τα στοιχεία που σας έδωσα). Εδώ θα ήθελα να σας καλέσω στην τηλεοπτική συναυλία στην ΕΡΤ όπου με σωστές αναλογίες θα υποστηρίξουμε την Ουκρανία. Φυσικά, δεν ακούω τις κακοπροαίρετες αηδίες «μα είναι οι ίδιοι καλλιτέχνες». Πώς είναι δυνατόν, αυτοί ήταν φιλορώσοι!!

θέλω να σας τραβήξω επίσης την προσοχή από την Ρούλα. Εδώ θέλω να αποκρούσω και τους άσπονδους εχθρούς μου, που μου λεν ότι αν ήταν η καταγωγή της από την Αλβανία θα ήταν απλώς η «Αλβανίδα φόνισσα». Αυτά είναι αστεία. Φυσικά, διότι μικρό όνομα έχει μόνο ο εκ καταγωγής Έλληνας, ενώ οι άλλες εθνότητες πρέπει να παρουσιάζονται για τα στατιστικά της εγκληματολογικής υπηρεσίας. Επίσης, αν έχει αναγνωρισμένο επάγγελμα, πρέπει επίσης να τονίζεται, για παράδειγμα, «ο πιλότος», ή αν το έγκλημα αφορά την προστασία της περιουσίας, όπως στην Ανδραβίδα, καλό είναι να μην αναφέρουμε τίποτα, ούτε για τον πνιγμό ενός παιδιού ενάμιση έτους, ούτε για καταγωγές.

Μου ήρθε μια άλλη επιστολή που, για να τη βρίσουμε όλοι μαζί, σας την παραθέτω ως έχει:

«Αγαπητέ κύριε, θεωρώ χρέος μου να σπάσω την απόλυτή σας άγνοια επί του κόσμου. Αρχίζω λοιπόν την εκπαίδευσή σας ως εξής: Οι Ισπανοί, που κατέκτησαν την Αμερική, πριν επιτεθούν στους γηγενείς χωρικούς, ήταν υποχρεωμένοι να τους διαβάζουν το βασιλικό διάταγμα του 1513, γνωστό και ως Requirimiento. Το διάταγμα διακήρυττε πως οι κονκισταδόρες ήταν η ενσάρκωση της εξουσίας του θεού, του Πάπα και του Βασιλιά, και πως οι αυτόχθονες ήταν υποτελείς αυτής της εξουσίας. “Εσείς οι φύλαρχοι και οι ινδιάνοι αυτής της ηπείρου… Σας δηλώνουμε και ας γίνει σε όλους γνωστό, πως υπάρχει μόνο ένας θεός, μια ελπίδα και ένας Βασιλιάς της Καστίλης, ο οποίος είναι άρχοντας σε τούτες τις χώρες. Αμέσως παρουσιαστείτε και δώστε όρκο πίστης και υποταγής στον Ισπανό Βασιλιά ως υποτελείς του”. Μόλις η ενημέρωση τελείωνε, άνοιγε ο δρόμος για τη λεηλασία και την υποδούλωση. Εκεί όμως που τα πράγματα ξέφευγαν ήταν όταν κάποιος αντιστεκόταν, ή ακόμα χειρότερα εξεγειρόταν. Τρομερά εγκλήματα που χωρούσαν σε μια δήλωση: “ Θα σας πλήξω με όλα τα δεινά και την καταστροφή που ένας άρχοντας μπορεί να επιφέρει στους υποτελείς οι οποίοι δεν τον υπακούνε και δεν τον υποδέχονται. Και δηλώνω επίσημα πως τούτοι οι θάνατοι θα είναι δικό σας φταίξιμο, όχι της Μεγαλειότητάς του”. Αυτή η ανάγκη που δημιουργεί μια άμεση σχέση υπακοής-ζωής είναι και

το νέο ζήτημα της εποχής μας. Σας ζητώ να κατανοήστε τη σημασία της ιστορικής αναφοράς και επανέρχομαι.

Για όλους τους Σαϊντού του κόσμου αυτού».

Αυτός ο Σαϊντού ποιος είναι πάλι και τι θέλει;

Ημέρα έβδομη

Αν σας πω ότι δεν το περίμενα, θα σας έλεγα ψέματα. Έλαβα πάλι μια σειρά από κατάπτυστες επιστολές. Βρήκαν ευκαιρία με το βίντεο που έδειχνε τον στρατιώτη από το Αζόφ για να λοιδορίσουν τον αγώνα ενός λαού. Μία απ' αυτές λέει: «Πλήρης απαξίωση του κοινοβουλίου, πλήρης απαξίωση της ίδιας της ζωής. Ως εκφραστής της αντίστασης όχι ο λαός, αλλά ένα τάγμα φασιστών που ζει μέσα στο μίσος και τρέφεται από τον πόνο και τη δυστυχία του άλλου. Το ότι ο πρόεδρος της Ουκρανίας θεώρησε ότι αυτή είναι η εικόνα της αντίστασης λέει πολλά για έναν άνθρωπο που πριν τον πόλεμο είχε απαγορεύσει έντεκα κόμματα και είχε εντάξει το Αζόφ στον τακτικό στρατό. Αλλά τι δουλειά έχει ο πόνος και η δυστυχία των παιδιών στα καταφύγια, η απειλή επί της ύπαρξης που σηματοδοτεί ο πόλεμος, η ανάγκη να ορίζουμε τις ζωές μας χωρίς τις απειλές σας με την εικόνα αυτή; Γιατί επιμένουμε να διαλέγουμε φασισμούς; Δηλαδή ή με έναν άνθρωπο που η διαφορετικότητα πνίγεται και διαλύεται σε κάθε ευκαιρία, που νιώθει την ανάγκη να πατήσει επί πτωμάτων χιλιάδων πτωμάτων για να παζαρέψει το μεγαλείο της χώρας του, ή με τον άλλο που το μόνο του άλλοθι είναι ότι ο άλλος του επιτέθηκε; Γιατί κοιτάμε την απολογία της κάθε εξουσίας και όχι τους τρόπους με τους οποίους όλο αυτό δεν θα είναι πλέον εφικτό; Τους τρόπους με τους οποίους η εξουσία δεν θα μπορεί

να εκφράζεται ως αυθεντία; Είναι δυνατόν να βλέπουμε όλο τον κόσμο να εξοπλίζεται μένοντας ξανά άπραγοι και μοιραίοι; Βλέπω τα παιδιά των ερειπίων, των καταφυγίων, με ζωγραφισμένη την απόγνωση στα μάτια τους, και ξέρω ότι αυτό το νήμα με ενδιαφέρει. Το νήμα που ενώνει αυτά τα παιδιά με τα μικρά αδελφάκια στο κολαστήριο του Αγ. Παντελεήμονα που ζούσαν στην απόλυτη φτώχεια, με τα μικρά παιδιά που πεθαίνουν από την πείνα και τη βία σε όλο τον κόσμο. Και το νήμα αυτό πρέπει να γίνει ένα βέλος για να αλλάξει τον κόσμο σας, να αλλάξει τις συνήθειες μας. Η αποκρουστική εικόνα του τύπου από το τάγμα Αζόφ είναι αυτή του παρεικμασμένου κόσμου σας».

Δεν θα σταθώ στην ελάχιστη λογοτεχνική αξία του κειμένου που δείχνει την έλλειψη σοβαρής παιδείας, υπολογίζω στην καλύτερη περίπτωση κανέναν μεσαίο Μαθηματικό. Θα σταθώ στην εκμετάλλευση μιας εικόνας απέναντι στην ουσία του εμπνευσμένου λόγου του Ζελίνσκι. Ελευθερία ή θάνατος σου λέει, φυσικά τοποθετώντας την ελευθερία στο δικό του καθεστώς. Εδώ να πω ότι δεν θεωρώ πω είναι σοβαρή απολογία το να λέμε ότι το Τάγμα Αζόφ είναι πλέον τμήμα του τακτικού στρατού. Κάποιος κακοπροαίρετος θα έψαχνε τη σχέση των Ες Ες με άλλους τακτικούς στρατούς ή αστυνομίες. Όχι, αυτό που πρέπει να λέμε είναι ότι σε πολεμικές συνθήκες όλες οι ιδεολογίες καταργούνται και μένει μόνο ο αγνός εθνικισμός, άρα όποιος αντιστέκεται είναι απλώς εθνικιστής και όχι φασίστας. Τώρα το σκέφτηκα αυτό και πιστεύω ότι θα μου εξασφαλίσει μια περίοπτη θέση στη νέα κυβέρνηση συνεργασίας.

Σε ένα άλλο επίπεδο, θέλω να κάνω μια δήλωση συμπαράστασης σε αυτά τα παιδιά του λιμενικού που σε φάση χαριεντισμού, πόσοι άραγε από εμάς δεν είχαμε τέτοιες στιγμές στις αντροπαρέες μας, είπαν μια κουβέντα παραπάνω. Δηλαδή, αυτό το είπα στη γυναίκα μου, στην περίπτωση που αλλάξω επάγγελμα και γίνω πιλότος, είναι ένα εύρημα κωμωδίας και όχι μια απαξίωση της γυναίκας. Η συμπαράστασή μου δεν θέλει να μπει στην ουσία, τις γυναίκες τις σέβομαι από μικρός και να πω την αλήθεια αηδιάζω

από τη ματσίλα. Όμως, δεν βλέπετε τη μεγάλη εικόνα, αυτοί οι άνθρωποι είναι υπεύθυνοι των επαναπροωθήσεων των μεταναστών (σσστ… δεν το λέμε αυτό φωναχτά ,αλλά εδώ έχω την ευχέρεια γιατί είμαι μεταξύ ομοϊδεατών). Άρα, ο διάλογος των λιμενικών μού απέδειξε ότι τα σύνορα φυλάσσονται σωστά!!!

Έτσι, δεν καταλαβαίνω την ανησυχία που εξέφρασαν οι γνωστοί ευαίσθητοι όταν μαθεύτηκε ότι τις βάρκες των επαναπροωθήσεων τις οδηγούν άλλοι μετανάστες που έχουν πληρωθεί από την ελληνική αστυνομία. Αυτό ένα εξαιρετικό εύρημα (κλεμμένο από άλλες στιγμές της ιστορίας) για να αισθάνονται αυτοί οι άνθρωποι πιο οικεία!!!

Επίσης, ο δυτικός ανθρωπισμός θα λάμψει από την απόφαση της Αγγλίας να μεταφέρει όλους τους μετανάστες, (όπως βλέπετε δεν χρησιμοποιώ τη λέξη πρόσφυγας, το έχω κάνει πρόβα) στη Ρουάντα !!!!!! Εκεί να πάει όποιος θέλει, να κάνει εκεί την αίτησή του να ζει στο ζεστό κλίμα της χώρας και όχι στην μουντάδα της Αγγλίας.

Γενικά η ζωή έχει πάρει τον δρόμο της και όλα βαίνουν καλώς.

Νώντας Σκυφτούλης – Αντιπολεμικός ρεαλισμός 1

Νώντας Σκυφτούλης

Στρατιωτική βία, βομβαρδισμοί νεκροί στρατιώτες και άμαχοι με τα συνακόλουθα, βιασμοί, πτώματα σκορπισμένα στο δρόμο, προσφυγιά καταφύγια τρόμος αλλά και λεηλασία οικοσκευών για να μη μείνει καμιά αμφιβολία για τους φορείς αυτής της βαρβαρότητας. Αυτός είναι γενικά ο **ρεαλισμός του πολέμου** και κατά συνέπεια και του πολέμου που διεξάγεται με την εισβολή του Ρώσικου στρατού στην Ουκρανία.

Ο αντιπολεμικός ρεαλισμός όμως δεν έχει όχι μόνο παρουσιασθεί αλλά ούτε καν διατυπωθεί. Αδιάψευστος μάρτυρας η σιγή νεκροταφείου που επικρατεί σε αυτή εδώ τη χώρα αλλά και σε άλλες, μαζί και η αμηχανία ακόμη και των παραδοσιακών "ειρηνόφιλων" και πασιφιστών μπροστά σε αυτή τη βαρβαρότητα. Ουδέποτε έχει εμφανιστεί στα μέρη μας ο αντιπολεμικός ρεαλισμός και τώρα που απουσιάζουν από την στρατιωτική πρωτοβουλία αυτού του πολέμου οι Αμερικάνοι απογυμνώνεται κάθε αντιπολεμικό ή πασιφιστικό πρόσχημα. Έτσι οι περισσότερες καταγγελίες του πολέμου που δημοσιοποιούνται είναι αντιγραφές η μία από την άλλη και εξαντλούνται σε μια γεωπολιτική κοινοτοπία που δικαιολογούν τον πόλεμο.

Φυσικά ο αντιπολεμικός ρεαλισμός δεν είναι εύκολος μιας και απαιτεί ένα ολόκληρο μπαγκράουντ πολιτικό, πολιτισμικό και αισθητικό, δηλαδή μια ολόκληρη κοινωνία που δεν υπάρχει ή για να μιλήσουμε αισιόδοξα που δεν έχει αναδυθεί ακόμη. Με τις υπάρχουσες πολιτικές ομάδες-κόμματα όλων ανεξαιρέτως των τάσεων μηδενός εξαιρουμένου αλλά και την υπάρχουσα κινηματική κουλτούρα και το κόσμο που συγκροτείται γύρω τους, περισσότερο νομιμοποιείται ο πόλεμος παρά ο αντιπόλεμος.

Να τους πει κάποιος καλύτερα να μην βγάζουν κάν ανακοινώσεις για να μην καρφώνονται δεν μπορεί, αλλά μπορεί να φέρει παραδείγματα από το παρελθόν μπας και σταματήσουν να ασχολούνται με το πόλεμο στην Ουκρανία όπως τον ονομάζουν. Αυτό θα κάνουμε εδώ σε μια προσπάθεια να προσεγγίσουμε τον αντιπολεμικό ρεαλισμό. Για να γίνουμε πιο σαφείς θα το

κάνουμε με ονοματεπώνυμα κι όποιος κατάλαβε, κατάλαβε:

Ντέιβιντ Ντέλλινγκερ. Ένας τύπος με ρεπουμπλικάνικο στύλ. Θα τον δείτε με κουστούμι και γραβάτα ανάμεσα στα φρικιά Τζέρι Ρούμπιν και Άμπι Χόφμαν. Όσο πιστός ήταν στο ντύσιμό του άλλο τόσο και ακόμη πιο πολύ ήταν στις ιδέες του. Περισσότερο από όλους; Ναι, ναι, περισσότερο από όλους.

Πήγε στο Βερολίνο και είδε με τα μάτια του τον ναζισμό και απο εκεί κατευθείαν στην Ισπανία του 36. Φυσικά πήρε μέρος στον εμφύλιο και αντιμετώπισε πρώτος-πρώτος τον ναζισμό τον φασισμό και τον Φράνκο. Τα είδε όλα και τα επόμενα όλα τα θεωρούσε υποδεέστερα. Είπε όχι στον Αμερικάνικο στρατό και με τη φράση “δεν θα πολεμήσω για την General Motors έστω και αν απέναντι είναι ο Χίτλερ” έγινε ο πρώτος αντιρρησίας συνείδησης και πέρασε τον πόλεμο στη φυλακή. Το 51 παίρνει το ποδήλατο από Παρίσι στη Μόσχα για μείωση των εξοπλισμών και φτάνει μέχρι τη Σοβιετική ζώνη στη Βιέννη και με αυτή την τροχιά εμπνέει όλες μεταγενέστερες πορείες ειρήνης. Ο Ντέιβιντ είχε ένα ραντεβού κλείσει και ήθελε να ήταν έτοιμος γι αυτό. Συμμετείχε στο αντιπολεμικό κίνημα στο κίνημα ενάντια στις διακρίσεις. Πέτυχε πολλά αυτός ο ακούραστος πολέμιος του πολέμου. Τελικά τα κατάφερε και ήταν εντάξει στο ραντεβού του πανέτοιμος με καινούργιο κουστούμι και γραβάτα όπως πάνε οι κύριοι του εαυτού τους στα ραντεβού. Ήταν από νωρίς 28η Αυγούστου 1968, στο International Amphitheatre στο Συνέδριο των Δημοκρατικών

στο Σικάγο. Και στην δίκη των 7 (8- Μπόμπι Σίλ=7) του Σικάγο παρόν.

Τζέρι Ρούμπιν. Έγραψε το **DO IT** (διαβάστε το) το 1970 και εδώ ο Χρήστος Κωνσταντινίδης το έβγαλε το 80. Μικρή η διαφορά για τότε. Ο Χρήστος μαζί με την επιμέλεια του Νίκου Μπαλή που και οι δύο ήταν κανονικοί Αναρχικοί και το έβγαλαν όχι για μας- είχαμε ήδη μπει στο κλίμα, αλλά για να καταγραφεί το αντιπολεμικό βίωμα σε μια εποχή που το ΚΚΕ είχε γεμίσει τις γειτονιές με επιτροπές ειρήνης!!! προκειμένου να γίνει η Σοβιετική Ένωση πρώτη πυρηνική δύναμη πράγμα το οποίο και έγινε. Που να ήξεραν ο Χρήστος και ο Νίκος ότι σήμερα θα ήταν χρήσιμο στους αναρχικούς που αντιγράφουν τις προκηρύξεις των αριστεριστών χωρίς να ντρέπονται. Ευτυχώς πέθαναν νωρίς και άφησαν σε μας τα εγκεφαλικά.

Λοιπόν αυτός ο τύπος ο Τζέρι ψάχτηκε ότι έψαχναν άλλοι μετά από 20 χρόνια. Από τα Κιμπούτς κατευθείαν στους δρόμους των αμερικάνικων μητροπόλεων. Από τις αρχές μέχρι το τέλος του 60 για τους μαύρους και για το Βιετνάμ. Επιτροπές ημέρας Βιετνάμ και Μαύρη δύναμη. Ο Ρουμπιν και η παρέα του πήγαν παντού και έκαναν τα πάντα. Με το κόμμα ασφαλώς το διάσημο YIP χαχαχα εξού και YIPPIES. Αντιπολεμικές πορείες , τείχος μπροστά σε στρατιωτικά τραίνα, σε φορτηγά με ναπάλμ. Και στο Πεντάγωνο

απέξω διαδήλωσαν εκεί και ο Γκίνσπεργκ να απαγγέλει τα δικά του. Και όταν έβαλε υποψήφιος για δήμαρχος στο Μπέρκλεϋ πήρε 20% σε μια συμμετοχή τρυκ για να καταλάβουν όλοι ότι δεν ήταν μόνοι και έρμοι. Τα γράφει στο βιβλίο, αν το βρείτε διαβάστε το. Πολλοί θα ντραπείτε αλλά δεν πειράζει η μισή δική μου.

Ο Τζέρι ήταν στο ραντεβού συνεπέστατος. Νωρίς και αυτός στις 28 Αυγούστου στο Συνέδριο του Δημοκρατικού κόμματος με τον Πήγασο τον υποψήφιο. Και φυσικά ένα χρόνο μετά παρόν στην δίκη των 7 του Σικάγο μαζί με τον θεό Ντέλλινγκερ.

Αμπι Χόφμαν. Κολλητός με τον Ρούμπιν και ίδιες διαδρομές. Αντί για τα Κιμπούτς σε κοινότητες-κομμούνες στην Αμερική και μετά στους YIPPIES και στον καθημερινό βιωματικό αντιπολεμικό αγώνα. Ήταν παντού και στο Πεντάγωνο και στο Συνέδριο και σε όλες τις δράσεις αλλά και στη δίκη των 7 όπου και πρωταγωνίστησε. Ήταν άλλος τύπος αυτός. **Η επανάσταση για την κάβλα της**. Το έβγαλε και αυτό ο Χρήστος αλλά πολλοί δεν ήξεραν να το διαβάζουν για να μην πω και ο ίδιος ο Χρήστος. Καλύτερα θάταν για ανάγνωσμα η βίβλος των ηδονών του Βάνεγκεμ πιο straight φάση. Για τότε μιλάω γιατί τώρα είναι εκτός θέματος, Λούκατς Βέμπερ άντε και Αγκάμπεν και πολύ είναι για σήμερα. Οι όσοι άλλοι, το Προς τους νέους, πιο χρήσιμο είναι από όλα, αλήθεια το λέω.

Ο Χόφμαν συνέχισε ανάμεσα στο lcd και στη πολιτική δράση δίπλα σε όλους ακόμη και στους Σαντινίστας και πάντα ενάντια στη CIA με συνεχείς διώξεις μέχρι που την έκανε. Τι άλλο να κάνει βλέποντας την πτώση της άλλης Αμερικής. Είχε γεννηθεί ορφανός από Αμερική και ήταν σε άλλο έθνος όπως οι Σιού. Τα είχε πει εξάλλου στο δικαστήριο το 1968.

Γρηγόρης Λαμπράκης. Ο δικός μας “ρεπουμπλικάνος” τον οποίο αναφέρουμε όχι μόνο επειδή έπεσε στο δρόμο από το δωσιλογικό παρεάκι του φόν Γιοσμά αλλά επειδή έπιασε από νωρίς το νήμα της υπόθεσης του αντιπολεμικού ρεαλισμού. Μεγάλο RESPECT στον Λαμπράκη συντρόφια. Χωρίς καμία αριστερή κουλτούρα ο Γρηγόρης από τα τέλη του 50 συνδέθηκε με τον Βρετανό Μπερνάρντ Ράσελ και το κίνημα ειρήνης και αφοπλισμού. Ενώ συμμετείχε από το 61 στις παγκόσμιες συσκέψεις για την ειρήνη και τον αφοπλισμό. Συνδέθηκε με το παραδοσιακά μεγάλο αγγλικό κίνημα ειρήνης και μάλιστα συμμετείχε στις πορείες ειρήνης στη Βρετανία τις οποίες μετέφερε εδώ με μεγάλη πολιτική επιτυχία. Είναι γνωστός ο Μαραθώνιος που διοργανώθηκε από την επιτροπή νέων του Μπέρναρντ Ράσελ και άλλα άτομα και προσωπικότητες που ξεπερνούσαν τα όρια της ΕΔΑ ενός ούτως ή άλλως ανοικτού δημοκρατικού κόμματος που έβρισκαν καταφύγιο δημοκράτες άνθρωποι όλων των παρατάξεων μιας και είχαν να αντιμετωπίσουν ένα συμμοριακό κράτος. Η δολοφονία του στέρησε την προοπτική του κινήματος αυτού από την αγνότητα και την αθωότητα των επόμενων εγχειρημάτων. Ο Γρηγόρης ήταν του ΄60 ευγενής και αναστάτωσε τον κόσμο.

Αυτά. Περισσότερα θα πούμε στο επόμενο ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΟΣ ΡΕΑΛΙΣΜΟΣ 2 για να μην κουράζουμε και για να μην φλυαρώντας ακυρώνουμε την ουσία των πραγμάτων.

Φιλήμονας Πατσάκης – Ημερολόγια βυθισμένου καταστρώματος Α’

Φιλήμονας Πατσάκης

Ήθελα να ξεκινήσω ένα ημερολόγιο εδώ και αρκετό καιρό τώρα. Πολύ πριν από τότε που συμμετείχα σε εκείνη την υπέροχη συγκέντρωση στο Σύνταγμα – κολονάτα ποτήρια, σαμπάνια και μια αίσθηση καθήκοντος απέναντι στην Ευρώπη, στο σπίτι μας. Το ήθελα από την εξέγερση του 2008, κατά την οποία κάποιοι προσπάθησαν να καταλύσουν το κράτος διά ασήμαντον αφορμήν, από τις πλατείες που η πλέμπα διεκδίκησε - αν είναι δυνατόν- την εκπροσώπησή της. Δεν μπορούσα όμως να βάλω τη σκέψη μου σε μια σειρά. Η καριέρα ενός ανθρώπου που ξέρει τι θέλει στη ζωή σε αποπροσανατολίζει μερικές φορές. Για να σας δώσω μια εικόνα πιο συγκεκριμένη, μάθετε ότι ανήκω σε μια γενιά μεταιχμιακή. Μια γενιά που δεν είχε τηλεόραση στην παιδική της ηλικία και δεν μπορούσε να φανταστεί ότι μια μέρα αυτή θα ήταν αναπόσπαστο μέρος της ζωής. Δεν είχαμε κινητό και τώρα η λέξη επικοινωνία έχει ταυτιστεί με αυτό. Ζήσαμε την εποχή της αυταπάτης της επανάστασης και την υπέροχη στιγμή του ξεβλαχέματος του Κλικ, είδαμε την Πτώση του Τείχους και την ανάδυση της εποχής του τέλους της ιστορίας. Βέβαια, κάποιοι κολλημένοι το αρνούνται αυτό, και εδώ μπαίνει η ανάγκη της εκπαίδευσης.

Είδαμε σε ώριμη ηλικία την έλευση του διαδικτύου, που ήρθε μαζί με την υπέροχη εποχή Σημίτη και τις υποσχέσεις του χρηματιστηρίου. Την ένδοξη εποχή της Ολυμπιάδας, που εμείς

καθορίσαμε το μεγαλείο της. Επιτέλους μας πρόλαβε η κρίση και έτσι μπορέσαμε να σαρώσουμε τα όποια ψήγματα κοινωνικού κράτους υπήρχαν. Όσοι αντιδρούν, έχουν φτιάξει μια μειοψηφία που πρέπει να παταχθεί. Και για να παταχθούν, πέραν της καταστολής (που είναι απαραίτητη), χρειάζεται και η εκπαίδευση. Αυτόν τον ρόλο ευελπιστώ να παίξουν τα ημερολόγιά μου.

Θα μου πείτε, γιατί γράφω τώρα; Θεωρώ ότι ο πόλεμος είναι το τελικό στάδιο ενός μετασχηματισμού που, αν επιτευχθεί, θα είναι καθοριστικός. Επίσης, για να διατηρήσω τη σχέση μου με αυτό που ονομάζουμε ακραίο κέντρο και τις ευκαιρίες που μια τέτοια συμμαχία σημαίνει για τη ζωή μου. Και ως άνθρωπος που συμβιβάστηκα με τον καιρό μου (και όχι μόνο), το ημερολόγιο έχει τη μορφή αναρτήσεων σε μέσα κοινωνικής δικτύωσης (νομίζω ότι θα πετύχουμε μεγάλη νίκη αν εξαλείψουμε την λέξη «κοινωνικής».

Ημέρα πρώτη

Ξεκινάω έναν αγώνα ενάντια στους ισαποστάκηδες. (Υπάρχουν βέβαια επιφανείς αγωνιστές που δεν έχουν την ανάγκη μου, άνθρωποι που ποτέ δεν έχουν δει αντιπολεμική πορεία, που έχουν υποστηρίξει πολλούς δίκαιους πολέμους και που πανηγύρισαν για τον τρομερό επανεξοπλισμό της Γερμανίας, που δεν έχουν ποτέ ακούσει αιτήματα όπως κατάργηση των στρατών και των όπλων, άνθρωποι με σαφώς μεγαλύτερο κύρος από εμένα, αλλά θα δώσω και εγώ τον αγώνα μου). Ξεκινάω, λοιπόν, και αφού καταδικάσω απερίφραστα και χωρίς αστερίσκους την εισβολή και τον πόλεμο στην Ουκρανία (αυτό το κάνω με εξαιρετική ευκολία λόγω μιας εγγενούς αποστροφής στον πόλεμο και την εξουσία που τον παράγει), δηλώνω την πλήρη συμπαράσταση μου στις δυτικές κυβερνήσεις και για έναν άλλο λόγο πέραν από τον προφανή. Επιτέλους προστέθηκε ο σωστός διαχωρισμός για τους ανέστιους ανθρώπους, τους ανθρώπους που επιχειρούν να φύγουν από τις εμπόλεμες ζώνες, να σωθούν από τη φρίκη του θανάτου. Μετά τον

διαχωρισμό προσφύγων και μεταναστών, που δεν βόλευε γιατί με τόσους πολέμους, πείνα και δυστυχία όλοι ήθελαν να λέγονται πρόσφυγες, έχουμε πλέον τον διαχωρισμό σε σωστούς πρόσφυγες και λάθος.

Λέω ότι έτσι είναι καλύτερα γιατί η διαφορά είναι τόσο ευδιάκριτη, που δεν χρειάζεται πολλές κουβέντες. Πρόσφυγες με ξανθό μαλλί, ανοιχτό χρώμα δέρματος κ.λπ γίνονται αμέσως δεκτοί. Μάλιστα, οι κυβερνήσεις (μαζί τους και η ελληνική) κίνησαν τις συνοπτικές διαδικασίες αποδοχής ασύλου που ήταν κρυμμένες σε σεντούκια. Τη σωστή ερμηνεία μάς δίνει ο Βούλγαρος πρωθυπουργός (χε χε, πρωθυπουργός χώρας που οι κάτοικοί της έχουν γίνει αφίσα στην προεκλογική εκστρατεία του Brexit) ο οποίος ως σπουδαγμένος στο Χάρβαρντ έχει σωστή αστική αυτοπεποίθηση: «Αυτοί δεν είναι οι πρόσφυγες που έχουμε συνηθίσει. Αυτοί οι άνθρωποι είναι Ευρωπαίοι. Αυτοί οι άνθρωποι είναι έξυπνοι, είναι μορφωμένοι. Αυτό δεν είναι το προσφυγικό κύμα που έχουμε συνηθίσει, άνθρωποι για την ταυτότητα των οποίων δεν είμαστε σίγουροι, άνθρωποι με θολό παρελθόν που θα μπορούσαν ακόμα και να είναι τρομοκράτες».
Βουνό το δίκιο. Δεν είναι παντού ίδιος ο όλεθρος και ο πόλεμος - έλεος πια. Επίσης, λογικές οι εικόνες που συνοριοφύλακες σταματάνε τρένα και λεωφορεία καθώς προσπαθούν να περάσουν τα σύνορα, και με μια εύκολη διαλογή πετάνε έξω τους σκουρόχρωμους. Αυτές οι διαλογές είναι πολύ πιο εύκολες από τις άλλες που έγιναν πολλά χρόνια πριν γιατί αυτοί οι Εβραίοι, παρά τη μύτη που εξέχει, είναι τελικά λευκοί.

Θυμήθηκα την υπέροχη στιγμή στον Ταξιδιώτη του Μπόσβιτς που εκτυλίσσεται όταν ο ήρωάς του, ο Εβραίος Ζίλμπερμαν, καταφέρνει με τα πολλά να περάσει τα σύνορα και να μπει στην επικράτεια του Βελγίου. Με βαθιά ανακούφιση αισθάνεται ότι σώθηκε από τον κίνδυνο του αφανισμού. Εκεί θα τον βρουν οι Βέλγοι συνοριοφύλακες και θα τον επαναπροωθήσουν στη Γερμανία.

«Πρέπει να γυρίσετε στη Γερμανία».
«Μα είμαι πρόσφυγας, είμαι Εβραίος. Με κυνηγάνε να με συλλάβουν. θα με στείλουν σε στρατόπεδο συγκέντρωσης».

«Περάσατε παράνομα τα σύνορα».
«Μα δεν μπορούσα να κάνω αλλιώς, αφού με κυνηγούσαν».
«Δεν μπορούν να έρθουν όλοι στο Βέλγιο».

Έλα ντε να ορίσουμε αυτό το όλοι ρε παιδιά.

Ημέρα δεύτερη

Συνεχίζοντας τη σκληρή μάχη με τους ισαποστάκηδες, θα ήθελα πρώτα να διορθώσω μια αβλεψία που μου επισήμαναν οι τόσο καταρτισμένοι μου σύντροφοι. Παρά το ότι καταδίκασα τον πόλεμο, δεν ανέφερα τον αποτροπιασμό που μου προκαλεί ο Πούτιν. Ευτυχώς αυτό είναι εύκολο, γιατί τον αντιπαθούσα ανέκαθεν (παρόλο που όλος ο κόσμος συναγελαζόταν μαζί του 22 χρόνια μέχρι να βεβαιωθεί για τον σκατοχαρακτήρα του). Τον αντιπαθούσα ως μέρος μιας εξουσίας βασισμένης στα υπόγεια των μυστικών υπηρεσιών, σαν ηγέτη που ενεργεί στη βάση του αυταρχισμού, που θεωρεί την κοινωνία ένα πρόβλημα προς επίλυση. Μια τάση που διαρκώς διευρύνεται και προς τους υπέροχους δημοκράτες ηγέτες, αλλά γι’ αυτή μου την αναφορά θα απολογηθώ σε άλλο σημείωμα.

Τούτου λεχθέντος, θα ήθελα τώρα να επιτεθώ σε αυτούς τους άθλιους με τα ναι μεν αλλά, κυρίως όσον αφορά την άθλια λογική ότι η επίθεση σε δημιουργίες τέχνης με μόνο κριτήριο τη χώρα προέλευσης είναι ένας νέος μακαρθισμός που αναδύεται και επειδή δεν έχει ιδεολογικό περιεχόμενο, θα αφορά την ίδια τη σκέψη και φυσικά τη δράση. Ότι είναι μια ευρύτερη λογική επιβολής που θα έχει ολέθρια αποτελέσματα για την κριτική σκέψη. Φτάνουν στο σημείο να υπερασπίζονται ανερυθρίαστα τον Τολστόι. Ε. όχι, κύριοι, να μας εξηγήσετε λοιπόν γιατί σε αυτό που αποκαλείτε εσείς αριστούργημα, το βιβλίο με τον τίτλο Πόλεμος και ειρήνη, έχει βάλει τη λέξη πόλεμος μπροστά;

Ας δούμε δε και τον έτερο Καππαδόκη, τον ανατόμο της ρωσικής ψυχής. Είδαμε τι ωραία κατάληξη είχε αυτό. Ο λόγος του Ντοστογιέφσκι συγκροτείται πάνω στη σύγκρουση Ανατολής και

Δύσης, στη βάση ιδεών, αντιλήψεων, βαθιών υπαρξιακών αναζητήσεων, και φτάνει στον πυρήνα της συγκρότησης του ανθρώπου. Ο Ντοστογιέφσκι, αφού συγκροτεί τη δική του συνοχή, τη θρυμματίζει, την αλλοιώνει και την υποβάλει σε αναστοχαστικότητα. Επικίνδυνα πράγματα!!! Εκεί στηρίζεται το έπος της πολυφωνίας των έργων του και είναι αυτό ακριβώς που πρέπει να αποφεύγουμε σε καιρούς πολέμου, μαζί με τη σαφή του προτίμηση στη ρωσική ψυχή φυσικά.

Η εικόνα του πόνου και της θλίψης, η εικόνα ασφυξίας που προκαλεί ο πόλεμος, είναι μια εικόνα από ένα μέλλον που δεν μπορούμε να αποδεχθούμε. Η υιοθέτηση όμως της λογικής των διλημμάτων που διαχειρίζεται η κυριαρχία αποτελεί τροχοπέδη για κάθε προσπάθεια δημιουργίας μετώπου απέναντι στη στρατικοποίηση. Αυτά τα διλήμματα δεν θα μας κάνουν να μην καταλαβαίνουμε ότι εχθρός μας είναι η προσπάθεια δημιουργίας ενός νέου υπηκόου στη Δύση και την Ανατολή και ότι δεν μπορούμε να προσομοιώνουμε καταστάσεις και πολιτισμούς στα μέτρα και την οπτική ενός πολέμου των πολιτισμών. Είμαστε για πάντα με τον πλήρη και οριστικό αφοπλισμό, με τους λιποτάχτες, με τους ανθρώπους που διαδηλώνουν ενάντια στον πόλεμο (και εδώ ιδιαίτερη μνεία στους ηρωικούς διαδηλωτές της Ρωσίας), με όλους όσους αρνούνται την υποταγή σε ένα αύριο γεμάτο πόνο. «Κάθε εποχή προσδιορίζεται από το ύφος της», θα πει ο Χέρμαν Μπροχ, όταν στην αριστουργηματική του τριλογία Οι υπνοβάτες πραγματεύεται την πτώση του συστήματος αξιών των αστών στην ανατολή των παγκόσμιων συρράξεων. Δεν θα δεχθούμε καμία τέτοια ανατολή, ούτε την επιβολή του ύφους που θέλουν να επιβάλουν στην δική μας εποχή.

Ωχ, κάποιος μου επιτέθηκε και μου πήρε το πληκτρολόγιο, το τι έγραψε με θλίβει και δεν ανήκει στη θεάρεστη λογική που έχω υιοθετήσει

Ημέρα τρίτη

Θα ξεκινήσω αναγκαστικά καταγγέλλοντας ένα μέσο ενημέρωσης για ισαποστακισμό. Το κάνω με βαριά καρδιά καθώς πρόκειται για το

κανάλι του ηγέτη της χώρας. Καλά καταλάβατε: καταγγέλλω το MEGA. Προτού γελάσετε, ας δούμε σε τι σχιζοφρενική κατάσταση υποβάλει τους τηλεθεατές του. Ενώ λοιπόν κάθεσαι και βλέπεις το δελτίο ειδήσεων και παίρνεις μεγάλη δόση από τη σωστή πλευρά της ιστορίας, μια ξεκάθαρη άποψη για τον πόλεμο, μόλις τελειώσει το δελτίο ξεκινάει η σειρά «Άγιος Παΐσιος». Ξέρετε, αυτός που λέει ότι το ξανθό γένος θα μας σώσει. Έλεος!!!! Αν αυτό δεν είναι η λειτουργία των ίσων αποστάσεων στην κουλτούρα, τότε δεν ξέρω κι εγώ τι είναι.

Συνεχίζοντας έναν αγώνα (μετράω τρεις αναρτήσεις μέχρι τώρα και μου είπαν ότι στις πέντε μπαίνω οριστικά στη σωστή πλευρά της ιστορίας), που εξελίσσεται σε σταυροφορία αλήθειας και ηθικής, πρέπει πάλι να κάνω μια δήλωση. Κάποιοι συναγωνιστές μού τόνισαν ότι δεν αναφέρω αρκετά τη λέξη εισβολή. Θεωρούσα ότι η λέξη πόλεμος ήταν αρκετή αλλά με έπεισαν ότι δεν έφτανε. Ονομάζω λοιπόν την ενέργεια της Ρωσίας εισβολή (και αυτό είναι εύκολο καθώς η Ρωσία πράγματι εισβάλει στην Ουκρανία). Εκείνο που δεν μου είπαν και νιώθω την ανάγκη να τονίσω είναι η τρομερή αλλαγή που επιφέρει αυτού του είδους η βία στον τρόπο που συγκροτείται η ύπαρξη. Αυτό το βλέπει κανείς στη διαφορά ανάμεσα στο πρώτο κύμα προσφύγων που έκαναν μια συνειδητή επιλογή και στην ουσία δεν τους πρόλαβε ο πόλεμος, στο δεύτερο κύμα που απομακρύνθηκε αμέσως μόλις ξέσπασαν οι μάχες, και τώρα στο τρίτο κύμα – οι άνθρωποι αυτού του κύματος φέρουν ένα βλέμμα που έχει ενσωματώσει τη φρίκη του παραλογισμού μαζί με μια παθητικότητα απέναντι στη ζωή. Έχουμε ξανασυναντήσει αυτή την υποχώρηση της ύπαρξης στα στρατόπεδα, όχι μόνο τα ναζιστικά αλλά και πολύ πρόσφατα στα στρατόπεδα των όχι σωστών προσφύγων – ξέρετε, όλων αυτών που κοσμούν τους βυθούς ενός ανθρωπιστικού πολιτισμού, ανώνυμα πτώματα που δεν βρίσκουν έναν Λεβί να αφηγηθεί τον χαμό τους. Ωχ, πάλι μπερδεύτηκα και με βλέπω να αποβάλλομαι από τις ευγενείς τάξεις του ακραίου κέντρου.

Μετά την εισαγωγή, θέλω να μπω στο κυρίως θέμα. Υπάρχουν πολλοί που στο όνομα της ίσης απόστασης σπέρνουν παντού έναν

αδικαιολόγητο φόβο. «Η Γερμανία επανεξοπλίζεται, έρχονται δύσκολες μέρες για την Ευρώπη» κ.λπ. Ας δούμε τα γεγονότα ψύχραιμα. Η Frankfurter Allgemaine Zeitung, αφού εξήρε την απόφαση του σοσιαλδημοκράτη Όλαφ Σόλτς που υποσχέθηκε τη δημιουργία ενός ταμείου 100 δις ευρώ για τον επανεξοπλισμό της Γερμανίας –έτσι εγκαταλείπει την μεταπολεμική της εξωτερική πολιτική–, ζητάει ανοιχτά τόσο από την Ευρώπη όσο κυρίως από τη Γερμανία να γίνουν πυρηνικές δυνάμεις!!!! Γιατί κάνουν αυτή την προτροπή; Μα είναι φανερό, καλοπροαίρετοι μου αναγνώστες, διότι είναι ενεργούμενα του Πούτιν και με τέτοια άρθρα προσπαθούν να δημιουργήσουν εντυπώσεις και να σπάσουν το συμπαγές μπλοκ που έχει φτιαχτεί.

Επίσης, υπάρχουν φωνές που δεν αντιλαμβάνονται ότι ο εξοπλισμός αυτός θα γίνει με τη δημιουργία ενός ταμείου που θα εξαιρείται από τη μέτρηση του χρέους της χώρας. Τι ανακούφιση! Οι άλλοι βέβαια μας λένε χωρίς καμία αιδώ ότι όταν οι κοινωνίες είχαν ζητήσει το ίδιο να γίνει με τα χρήματα για την υγεία και την καταπολέμηση της φτώχειας, είχαν ακούσει χιλιάδες ορθολογικά επιστημονικά επιχειρήματα που το απέκλειαν. Σας λέω λοιπόν, ανίδεοι, ότι και τα πρώτα επιχειρήματα ισχύουν, αλλά και τα νέα, τα φρέσκα. Τι θα πει ότι είναι αντιφατικά; Καθόλου! Θα δημιουργηθούν ταμεία για την ασφάλεια, ταμεία εξοπλισμών που, καθώς θα έχουν πανανθρώπινο ρόλο, δεν θα ανάγονται στη συγκρότηση ελλειμμάτων – είναι αδύνατον. Επίσης, επειδή η φτώχεια αφορά τον φορέα της και μόνο, δεν έχει κανέναν ρόλο το κράτος να φροντίζει να μειωθεί. Η εξουσία ξέρει. Πρέπει εδώ να τονίσω ότι θαυμάζω όλους αυτούς τους ανθρώπους της εξουσίας που εκφέρουν έναν λόγο με βάση την αρχή ότι η κοινωνία θα φερόταν πολύ χειρότερα αν δεν υπήρχε ο ίδιος!!!

Νομίζω όμως ότι στο βάθος όλοι ομονοούμε στο εξής απλό: πρέπει να ανακινήσουμε με θεσμικούς όρους τη φράση του Χομπς ότι «οι άνθρωποι δεν απολαμβάνουν τη συνύπαρξη όταν δεν υπάρχει εξουσία ικανή να προκαλεί δέος σε όλους τους». Τα νέα πολεμικά ομόλογα που θα στρατιωτικοποιήσουν τον πλανήτη θα βοηθήσουν να

κατανοήσουν όλοι ότι οι καιροί άλλαξαν, ότι καπιταλισμός, εξουσία και δημοκρατία μπήκαν ανεπίστρεπτα σε μια αντιπαράθεση διαρκείας και να υπακούσουν δεόντως.

Συνεχίζεται…

Ρωσία εναντίον Ουκρανίας: Έξι σημεία

Το κείμενο αποτελεί την εισήγηση της Χειρονομίας Αντιεξουσιαστική Κίνηση που ακούστηκε στην πρόσφατη αντιπολεμική εκδήλωση με τίτλο «Αντιπολεμικές κραυγές αντίστασης από τη Μόσχα στο Κίεβο» το Σάββατο 16 Απρίλη στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο Αλιμούρα στα Ιωάννινα.

1. Το τι πραγματικά είναι ένας πόλεμος είναι μάλλον δύσκολο να το ορίσει κανείς αν βρίσκεται μακριά απ’ αυτόν και τον βιώνει μέσα από αντανακλάσεις, από αφηγήσεις που έχουν υποστεί φιλτράρισμα και από εικόνες, που στη σύγχρονη εποχή των διαρκώς μεταβαλόμενων συνθηκών διακυβεύεται ακόμα και το κλασικό πρίσμα υπό το οποίο τις βλέπει ο κόσμος και τον οδηγεί να ανατριχιάζει και να εξεγείρεται απέναντι στη φρίκη και τη κτηνωδία που αποτυπώνουν. Άλλωστε, εξακολουθεί να αποτελεί συνήθεια των ανθρώπων να αποστρέφουν το βλέμμα τους μπροστά σε αυτό που συμβαίνει ή να παίρνουν θέση έχοντας ως μοναδικό γνώμονα μια θολή και έωλη συμπάθεια προς τη μία ή την άλλη πλευρά του πολέμου, αρνούμενοι να αντιληφθούν ότι πίσω από αριθμούς και στατιστικές κρύβονται πραγματικά πτώματα και λαοί τσακισμένοι και ξεσπιτωμένοι.

Η ασφάλεια της εξ αποστάσεως παρατήρησης, καθώς και η διαμεσολαβημένη εικόνα ενός πολέμου, όπως την λαμβάνουμε κι εμείς εδώ στην Ελλάδα, δεν έχει καμία σχέση με αυτό που πραγματικά βιώνουν οι λαοί και εν προκειμένω ο ουκρανικός λαός, ο οποίος καλείται εδώ και καιρό να αντιμετωπίσει την εισβολή ενός απολυταρχικού, αυταρχικού και ιμπεριαλιστικού καθεστώτος, όπως αυτό της Ρωσίας. Τη φρίκη, την κτηνωδία, τη σφαγή και τον τρόμο τα βιώνουν σε απόλυτο βαθμό οι άνθρωποι που χάνουν τις οικογένειές τους, τα σπίτια τους, τους ανθρώπους τους και το περιβάλλον στο οποίο επέλεξαν ή τους έτυχε να ζουν. Πριν, λοιπόν, συζητήσουμε οτιδήποτε αφορά τις συνθήκες που μας οδήγησαν στην εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία, ας παραδεχτούμε ότι η έστω και έμμεση επιλογή στρατοπέδου σε έναν εν εξελίξει πόλεμο δεν αλλάζει την αποκρουστική εικόνα ότι τελικά στον πόλεμο αυτόν σφαγιάζοντα λαοί, κοινωνίες, οι άνθρωποι που βρίσκονται στη βάση της κοινωνικής πυραμίδας.

2. Στο δεύτερο σημείο, ας δούμε το εξής ζήτημα, που βρίσκεται σε συνάφεια με το ποια πλευρά της ιστορίας πρέπει ή δεν πρέπει να διαλέξουμε. Ερώτημα: Είναι το ελληνικό κράτος ένα κράτος που πάντοτε αμύνεται, που δεν διεξάγει παρά μόνο αμυντικούς πολέμους, όπως μας μάθαιναν στο σχολείο; Ή μήπως η εμπλοκή της Ελλάδας σε διάφορες ιστορικές συγκυρίες υπήρξε πολεμική και επιθετική; Σαφέστατα, η Ελλάδα έχει διεξάγει επιθετικούς πολέμους, όπως η εκστρατεία του ’22 ή η Κύπρος το ΄74, για να αναφέρουμε μόνο δύο παραδείγματα. Η Ελλάδα, ως κράτος, επίσης συμμετέχει στο ΝΑΤΟ, προσφέρει βάσεις στο έδαφός της, έχει εμπλακεί σε στρατιωτικές αποστολές στο εξωτερικό και προσβλέπει, και αναφορικά με τον πόλεμο που διεξάγεται στην Ουκρανία, στο όσο το δυνατόν καλύτερο πλασάρισμά της στις γεωστρατηγικές εξελίξεις που έχουν ανακύψει, ενώ δεν έχει σταματήσει όλα αυτά τα χρόνια να εξοπλίζεται με όλα τα τελευταίας τεχνολογίας όπλα που βγαίνουν στην αγορά. Το ελληνικό κράτος συμμετέχει με τον τρόπο του και την όποια επιρροή του

στην προσπάθεια που γίνεται από τη Δύση να απομονωθεί οικονομικά αλλά και ιδεολογικά η Ρωσία με τη δημιουργία ενός διπόλου ανάμεσα στη Δύση και την Ανατολή.

Από την άλλη, είναι το αντιιμπεριαλιστικό κίνημα στην Ελλάδα απαραίτητα αντιπολεμικό; Ένα αρκετά μεγάλο κομμάτι της ελληνικής αριστεράς και του α/α χώρου έχουν υποστηρίξει στο παρελθόν καθεστώτα εχθρικά προς τις ΗΠΑ, απλώς και μόνο επειδή είναι καθεστώτα εχθρικά προς τις ΗΠΑ. Δηλαδή, σκληρά και απολυταρχικά καθεστώτα που καταπνίγουν στο εσωτερικό τους κάθε φωνή και πράξη αντίστασης, κάθε κοινωνικό και ταξικό κίνημα που ξεπηδάει. Με μία λογική που προϋποθέτει ότι η ιστορία γράφεται μόνο από την εξουσία, τα κράτη και το κεφάλαιο μέσα από τους διεθνείς ανταγωνισμούς, σαν να είναι ο πλανήτης απλώς μια τεράστια σκακιέρα, συνειδητά και μη παραγκωνίζουν τις αντιστάσεις των λαών και τον ρόλο που παίζουν οι κοινωνίες στη διάρθρωση του κόσμου και των πολύπλοκων σχέσεων που παράγονται. Η λογική αυτή δεν είναι αντιπολεμική, επιλέγει κρατικό και κατά κανόνα ιμπεριαλιστικό στρατόπεδο. Πηγάζει, φυσικά, από την εποχή που ο κόσμος ήταν χωρισμένος στο δυτικό και το ανατολικό μπλοκ και πάνω σε αυτήν την ιστορική συνέχεια επιμένει να δικαιολογεί εισβολές, αντιεξεγέρσεις και κρατικά εγκλήματα, όπως η εισβολή της Σοβιετικής Ένωσης στην Τσεχοσλοβακία το 1968 ή στην Ουγγαρία το 1956, για να καταπνίξει εργατικές και σοσιαλιστικές εξεγέρσεις που βολικά βαφτίστηκαν αμερικανοκίνητες. Η ίδια νοοτροπία βασιλεύει έως σήμερα, εμφανίζοντας τον Πούτιν αντιφασίστα απελευθερωτή ή εμποδίζει το ελληνικό «αντιπολεμικό» κίνημα στο να αρθρώσει έναν λόγο απέναντι στη Ρωσία χωρίς ναι μεν αλλά. Ας μην ξεχνάμε ποια ήταν η εμπλοκή της Ρωσίας στην κατάπνιξη της δίκαιης εξέγερσης των από κάτω στο Καζακστάν, ελάχιστους μήνες πριν από τον πόλεμο που διεξάγει έως σήμερα.

Η Ρωσία είναι μια στρατιωτική υπερδύναμη που διατήρησε μέσα στους αιώνες το πολεμικό και στρατοκρατικό της σφρίγος. Υπήρξε και είναι μια αυτοκρατορία που βασιζόταν στη συνέχεια της πολεμικής της μηχανής, κάτι που κατάφερε εν πολλοίς ακριβώς

λόγω της ύπαρξης της Σοβιετικής Ένωσης, η οποία έδωσε τα απαραίτητα εχέγγυα για να μη χάσει το κύρος της η παλιά τσαρική Ρωσία.

3. Η εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία είναι μία ξεκάθαρα ιμπεριαλιστική εισβολή, που δικαιολογείται υπό τον μανδύα του αντιφασισμού και της προσπάθειας από το ρωσικό κράτος να διασφαλίσει τα συμφέροντά του, το οποίο όμως στην πραγματικότητα σημαίνει ότι η Ρωσία είναι διατεθειμένη, όπως και κάνει, να αιματοκυλίσει έναν ολόκληρο λαό για να μπορέσει κυρίως να εξασφαλίσει τη γεωστρατηγική της θέση και να εκμεταλλευτεί σημαντικούς στρατηγικούς και οικονομικούς κόμβους.

Βεβαίως, πάλι εδώ επανερχόμαστε στην υποκριτική και χωρίς εισαγωγικά φιλοπόλεμη στάση της Δύσης, στάση εκ διαμέτρου αντίθετη από αυτήν που κράτησε σε πάμπολλους πολέμους – από την Παλαιστίνη και το Ιράκ, μέχρι το Αφγανιστάν, τη Γιουγκοσλαβία και την Υεμένη. Δεν είναι δυνατόν να αντιμετωπίσουμε την επιθετικότητα της Ρωσίας ως μια πράξη ξεκομμένη από τη γενικότερη προσπάθεια που κάνει το ΝΑΤΟ κυρίως και δευτερευόντως η ΕΕ, με μπροστάρισσα την Αμερική, για να περικυκλωθεί στρατιωτικά η Ρωσία και να στραγγαλισθεί οικονομικά από τις δυτικές δυνάμεις. Η ΕΕ ήταν διατεθειμένη να δεχτεί στους κόλπους της ένα ακροδεξιό και φιλοφασιστικό καθεστώς, όπως το καθεστώς της Ουκρανίας από το 2014, πράγμα που η ΕΕ έχει κάνει σε ουκ ολίγες περιπτώσεις ακροδεξιών καθεστώτων στην Ευρώπη, αποδεικνύοντας περίτρανα ότι πρόκειται για έναν οικονομικό οργανισμό και όχι για έναν οργανισμό που διέπεται από δημοκρατικές και αντιφασιστικές αξίες, όπως υποτίθεται πως ήταν ο αρχικός προορισμός της μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Η προσπάθεια της Δύσης να αποδυναμώσει περαιτέρω την παλαιά κραταιή επιρροή της Σοβιετικής Ένωσης στην Ανατολή, ενσωματώνοντας όλο και περισσότερα κράτη της παλιάς σοβιετικής αυτοκρατορίας, συνδυαστικά με την επέκταση των νατοϊκών βάσεων, δημιούργησαν μια συνθήκη ιδανική για την

όξυνση των αντιθέσεων και των πολεμικών αντιπαραθέσεων που μας οδηγεί στο σήμερα.

4. Μία ακόμα οπτική, υπό την οποία φανερώνεται η υποκριτική στάση της Δύσης, είναι ο τρόπος κατανόησης του προσφυγικού ζητήματος. Οι εκατομμύρια Ουκρανοί και Ουκρανές που εκτοπίζονται, παρουσιάζονται γλαφυρά ως αδέρφια, ανήκοντα στη λευκή ευρωπαϊκή φυλή και στην πολιτισμένη, δημοκρατική Δύση. Γνωρίζουμε πολύ καλά βέβαια πού θα καταλήξει αυτό. Φθηνά εργατικά χέρια, ρατσισμός, εκμετάλλευση, σεξισμός (ήδη τα αστειάκια περί Ουκρανίδων ακούγονται από ’δώ κι από ’κεί), υπενθυμίζοντας τη στάση των Ευρωπαίων απέναντι στους προ τριακονταετίας μετανάστες από το πρώην ανατολικό μπλοκ. Όλα αυτά σε περίπτωση που οι άνθρωποι δεν μπορέσουν να γυρίσουν γρήγορα στις εστίες τους.

Ωστόσο, αυτή η διαφορετική διαχείριση μεταξύ προσφυγικών πληθυσμών από την Ουκρανία και τη Μέση Ανατολή, την Ασία και την Αφρική, υποδηλώνει όχι απλά μια υποκριτική στάση, αλλά κυρίως μια χυδαία παραβίαση των κανόνων του διεθνούς δικαίου και των δημοκρατικών ιδεωδών που βασίζονταν στην αρχή της ίσης μεταχείρισης των προσφυγικών πληθυσμών και στην προσπάθεια αυτοί οι πληθυσμοί να μην εμποδίζονται και να μην δολοφονούνται καθώς επιχειρούν να βρουν καταφύγιο έξω από το πολεμικό περιβάλλον των πατρίδων τους. Από τη μία, οι πρόσφυγες της Ουκρανίας είναι καλουδεχούμενοι και, από την άλλη, οι πρόσφυγες από την Αφρική και την Ασία είναι εισβολείς και αξίζουν να φυλακιστούν σε κλειστά κέντρα κράτησης μέχρι να επιστρέψουν από ’κεί που ήρθαν.

5. Ένας πόλεμος μπορεί να έχει πολλαπλές και αλυσιδωτές αντιδράσεις, οι οποίες με τη σειρά τους μπορούν να οδηγήσουν σε σημαντικές ή και κοσμοϊστορικές αλλαγές συγκριτικά με την κατάσταση που επικρατούσε πριν. Υπό αυτήν την έννοια, φυσικά, ο πόλεμος στην Ουκρανία έχει

επιδράσει πολλαπλά στην κοινωνική, οικονομική και πολιτική ζωή των ανθρώπων σε πολλά μέρη του πλανήτη. Την ήδη προϊούσα όξυνση της ακρίβειας, φερ' ειπείν, που προκλήθηκε από την κρίση της εφοδιαστικής αλυσίδας, τον κορωνοϊό κ.λπ, έρχεται να την απογειώσει ο πόλεμος στραγγαλίζοντας οικονομικά την κοινωνία, η οποία απορροφάει τις αυξήσεις των τιμών σε είδη πρώτης ανάγκης.

Ένα ανησυχητικό δείγμα αυτής της κατάστασης, και μάλλον το πιο σημαντικό, είναι η ενεργειακή κρίση, η μεγαλύτερη που έχουμε ζήσει τα τελευταία σαράντα με πενήντα χρόνια. Η βίαιη αποανθρακοποίηση που ξεκίνησε η Ευρώπη με σκοπό να έχει απεμπλακεί από τα ορυκτά καύσιμα μέχρι το 2030 –η οποία συνοδεύτηκε από ένα σχέδιο μετάβασης στον πράσινο καπιταλισμό που μπορεί να μεταφραστεί σε ένα νέο είδος περιφράξεων και εκμετάλλευσης κάθε σπιθαμή γης και θάλασσας– εν μέρει ανατρέπεται (αφού η πράσινη ανάπτυξη δεν σταματά) με σκοπό να μπορέσει η Ευρώπη να αντιμετωπίσει την ενδεχόμενη έλλειψη φυσικού αερίου και πετρελαίου λόγω των κυρώσεων στη Ρωσία. Ξαφνικά, βρισκόμαστε αντιμέτωποι με ένα ενδεχόμενο που τα οικολογικά κινήματα έχουν δώσει μεγάλους αγώνες για να αποφευχθεί, δηλαδή να γεμίσουμε παντού θαλάσσιες και χερσαίες εξορύξεις, παράλληλα με τις πολύ βλαβερές επενδύσεις σε φράγματα, αιολικά, φωτοβολταϊκά κ.λπ. Με παντελή έλλειψη σχεδίου, που να μην κοιτάει κοντόφθαλμα την παρούσα κατάσταση, η κυβέρνηση ανακοίνωσε πριν λίγες ημέρες την επιτάχυνση των ερευνών για εξόρυξη φυσικού αερίου – τουλάχιστον προς ώρας. Μεταξύ των περιοχών και το οικόπεδο των Ιωαννίνων, που βρίσκεται κατά τα λεγόμενα της εταιρείας στην οποία έχει ανατεθεί, δηλαδή της Energean, στο πιο ώριμο στάδιο. Να, λοιπόν, πώς ο πόλεμος έρχεται και στη γειτονιά μας.

6. Εν κατακλείδι. Είναι πιθανό να βρισκόμαστε μπροστά σε μια μεγάλη αλλαγή πλεύσης όσον αφορά τις σφαίρες επιρροής. Μπορεί η παλιά παντοκρατορία της Αμερικής να

μετατρέπεται σε έναν κόσμο πολυκεντρικό, αφού η ίδια δεν φαίνεται να μπορεί να συνεχίσει να ελέγχει οικονομικά και στρατιωτικά τον πλανήτη, με περισσότερες μεγάλες δυνάμεις να μοιράζονται τον έλεγχο, σε διαφορετικά γεωγραφικά σημεία, με την παράλληλη ανάδειξη περιφερειακών δυνάμεων που φιλοδοξούν να κάνουν κουμάντο στη γειτονιά τους. Βρισκόμαστε, όμως, κι επικίνδυνα κοντά σε έναν νέο παγκόσμιο πόλεμο ή ενδεχομένως σε έναν πυρηνικό όλεθρο.

Ένα αντιπολεμικό κίνημα θα πρέπει να στραφεί στην ενίσχυση της παγκόσμιας αλληλεγγύης των από κάτω, δημιουργώντας δίκτυα αλληλοϋποστήριξης και αλληλοβοήθειας. Να καταδικάσει την εισβολή, τον πόλεμο, τον ακραίο εθνικισμό και το μίσος που παράγει. Να απαιτήσει τον πυρηνικό αφοπλισμό. Να ενισχύσει τον ηρωικό αγώνα που δίνει το αντιπολεμικό κίνημα στη Ρωσία, το οποίο υφίσταται ακραία φίμωση και καταστολή. Μην ξεχνάμε ότι πολλοί πόλεμοι στην ιστορία σταμάτησαν υπό το βάρος της εσωτερικής πίεσης των ανθρώπων εκείνων που αρνήθηκαν να γίνουν συνένοχοι στο κρατικό έγκλημα. Να ενισχύσει, τέλος και κυρίως, τον αγώνα του ουκρανικού λαού για να διωχθεί ο εισβολέας, δηλαδή η Ρωσία. Ένας ένοπλος λαός που αντιστέκεται, μπορεί να εκμεταλλευτεί το ρήγμα που έχει δημιουργηθεί και, απεμπολώντας ακροδεξιές νοοτροπίες και εθνικιστικές κορώνες, να δώσει ώθηση για μια πραγματικά πιο ελεύθερη, δίκαιη και δημοκρατική κοινωνία στα εδάφη του.

Φυσικό άριο κι εξορύξεις –

στο ίδιο έργο θεατές

Στην ευρωπαϊκή ιστορία των τελών του 20ού καθώς και κατά τη διάρκεα του 21ου αιώνα, έχουμε πληθώρα περιπτώσεων βίαιων οικονομικών και κοινωνικών μεταβάσεων, οι οποίες κατά κανόνα δυσκόλεψαν και ανατάραξαν σοβαρά τις ζωές των κοινωνιών και των ανθρώπων. Με μια τακτική χωρίς μακροπρόθεσμο πλάνο που να λαμβάνει υπόψη τις κοινωνικές ανάγκες, αλλά με μια τυφλή και δίχως φραγμούς πίστη ότι η ελεύθερη αγορά θα αναλάβει δράση, τα κράτη της Ευρωπαϊκής Ένωσης επιδίδονται συστηματικά σε μεταβολές πολύ μεγάλης κλίμακας που δυσχεραίνουν την ούτως ή άλλως εύθραυστη πραγματικότητα που ζούμε.

Μια τέτοια χαρακτηριστική περίπτωση, και ζωτικής σημασίας φυσικά, είναι η ενεργειακή και «οικολογική» ή «πράσινη» πολιτική της ΕΕ. Η βίαιη αποανθρακοποίηση, που αποφασίστηκε στα πλαίσια του στόχου να απεμπλακούμε από τα ορυκτά καύσιμα έως το 2030, συνοδεύτηκε από ένα άνευ όρων και ορίων πλάνο για απελευθέρωση απειράριθμων επενδύσεων σε εναλλακτικές μορφές ενέργειας, όπως τα αιολικά, οι μονάδες καύσης βιορευστών, τα φωτοβολταϊκά κ.λπ. Το πλάνο αυτό συνεπάγεται μια νέα στρατηγική περιφράξεων και αλλαγής χρήσης γης, επηρεάζοντας ζωτικούς τομείς του πρωτογενούς τομέα και μετατρέποντας κάθε σπιθαμή γης σε εν δυνάμει τόπο επενδύσεων.

Η Ελλάδα παίζει κι αυτή τον ρόλο της σε αυτές τις επιλογές της Ευρώπης. Πέρα από τις «πράσινες» επενδύσεις που έχουν ανακοινωθεί σχεδόν σε κάθε βουνοκορφή, πλαγιά, ποτάμι ή θάλασσα αυτού του τόπου, και έχουν λάβει τη μορφή επιδημίας, η Ελλάδα προοριζόταν τα προηγούμενα χρόνια να μετατραπεί σε ενεργειακό κόμβο για να καλυφθούν οι ανάγκες της ενεργειακής μετάβασης που αποφάσισε η ΕΕ. Στα πλαίσια αυτά, το 1/3 της χώρας είχε παραχωρηθεί σε εταιρείες-κολοσσούς της ενέργειας για έρευνα και εξόρυξη υδρογονανθράκων.

Τα οικολογικά κινήματα κατάφεραν να αρθρώσουν έναν αρκετά συμπαγή λόγο απέναντι στις εξορύξεις υδρογονανθράκων και σε

συνδυασμό με την πανδημία του κορωνοϊού, η οποία κατέστησε ασύμφορες αυτές τις νέες επενδύσεις, επιλέχθηκε το «πάγωμά» τους τον περασμένο χρόνο.

Μια πολύ σημαντική επίπτωση της εισβολής της Ρωσίας στην Ουκρανία είναι η ενεργειακή κρίση, η οποία προέκυψε από τις κυρώσεις που επέβαλε η Δύση στο ρωσικό κράτος σχετικά με την προμήθεια φυσικού αερίου και πετρελαίου. Μια κρίση που πληρώνει ο απλός κόσμος, με τα είδη πρώτης ανάγκης και βασικά αγαθά, όπως το ρεύμα και η θέρμανση, που είχαν ήδη εκτοξευθεί, να φτάνουν πλέον σε πρωτοφανώς υψηλές τιμές.

Η Ευρώπη και η Ελλάδα, ως πιστός ακόλουθος, επέλεξε να κάνει μία ακόμα σπασμωδική κίνηση και να αρχίσει να σχεδιάζει ξανά επενδύσεις σε φυσικό αέριο και πετρέλαιο, για να αποκτήσει –δήθεν– ενεργειακή αυτάρκεια και να μην έχει ανάγκη τη Ρωσία – και καμία Ρωσία. Χωρίς κανένα πλάνο, με αποφάσεις πυροτεχνηματικές, ξαφνικά βρισκόμαστε μπροστά στο επικίνδυνο ενδεχόμενο να γεμίσουμε εξορυκτικές δραστηριότητες, χωρίς φυσικά να ανατρέπεται ο σχεδιασμός για την παραγωγή «πράσινης» ενέργειας, με τις επιπτώσεις στο περιβάλλον και τη φύση να προοιωνίζονται καταστροφικές και μη αναστρέψιμες.

Η κυβέρνηση της ΝΔ επί Σαμαρά έφερε τους υδρογονάνθρακες στη γειτονιά μας, ο ΣΥΡΙΖΑ υπέγραψε όλες τις παραχωρήσεις, υπερηφανευόμενος για αυτό το… σπουδαίο κατόρθωμα, όταν προεκλογικά είχε ατζέντα εκ διαμέτρου αντίθετη, και τώρα ξανά η ΝΔ θέλει να επαναφέρει το πλάνο των εξορύξεων, αφού προηγουμένως θεωρούσε την «πράσινη» μετάβαση εκ των ων ουκ ανευ.

Το ότι έχουμε κυβερνήσεις κολαούζων και φερεφώνων όσων αποφασίζουν στα ευρωπαϊκά σαλόνια είναι γνωστό. Η απόφαση Μητσοτάκη, όμως, να επισπευσθούν οι διαδικασίες για την έρευνα και την εξόρυξη φυσικού αερίου σε έξι περιοχές της χώρας –πέντε υποθαλάσσιες και μία χερσαία, αυτή των Ιωαννίνων– είναι κυρίως ένας επικίνδυνος ελιγμός και μία πολύ σοβαρή κατάσταση, η οποία απαιτεί την εγρήγορση των οικολογικών κινημάτων, τα

οποία καλούνται να αντιμετωπίσουν ξανά κινδύνους τους οποίους, υποτίθεται, ότι είχαν ξεπεράσει.

Το αν θα είναι αυτή η απόφαση διενέργειας των ερευνών –αρχικά για φυσικό αέριο– ένα πυροτέχνημα από τα πολλά που έχουμε παρατηρήσει τα τελευταία χρόνια αποτελεί φυσικά ένα ερώτημα. Το χρέος των κοινωνικών και οικολογικών κινημάτων είναι παρ' όλα αυτά να εμποδίσουν πάση θυσία κάθε καταστροφικό σχέδιο που τα κράτη και το κεφάλαιο ετοιμάζουν. Απαραιτήτως θα πρέπει να μπούμε εμπόδιο στα σχέδιά τους για εξόρυξη φυσικού αερίου ή πετρελαίου, συνδέοντας το ζήτημα αυτό με τις πολλαπλές κρίσεις που προκαλεί η εξουσία και ο καπιταλισμός παντού στον κόσμο, όπως η πολεμική, η ενεργειακή, η κλιματική, η οικονομική. Εμείς λουζόμαστε τους πολέμους, την ακρίβεια, την καταστροφή της φύσης και τη φτώχεια, εμείς πρέπει να απαντήσουμε και να οργανωθούμε ενάντια στη νέα δυστοπία που μας επιβάλλουν.

Marco D' Eramo- Αποπαγκοσμιοποίηση

Μετάφραση: Νίκος Κατσιαούνης

«Η ρωσική εισβολή στην Ουκρανία έβαλε τέλος στην παγκοσμιοποίηση που βιώσαμε τις τελευταίες τρεις δεκαετίες». Τάδε έφη Λάρι Φλινκ, διευθύνων σύμβουλος της BlackRock, της μεγαλύτερης επενδυτικής εταιρείας στον κόσμο που διαχειρίζεται περιουσιακά στοιχεία ύψους δέκα τρισεκατομμυρίων δολαρίων. Αν υποθέσουμε ότι η κατάσταση δεν θα ξεφύγει από τον έλεγχο –σταυρώνοντας τα δάχτυλά μας, «πιάνοντας το ατσάλι» στην Ιταλία και αντίστοιχα ξύλο στις αγγλοσαξονικές χώρες–, αυτό πρόκειται να καταστεί ένα από τα μακροχρόνια αποτελέσματα του

πολέμου (ακόμη κι αν, για την ώρα τουλάχιστον, η εικόνα πόρρω απέχει από τα αποκαϊδια του ευρωπαϊκού πεδίου μάχης).

Αυτό δεν σημαίνει ότι ο κόσμος θα επιστρέψει αμέσως σε περιφερειακές οικονομίες, σε τελωνειακούς φραγμούς και περιορισμούς στην ελευθερία του κεφαλαίου. Η παγκοσμιοποίηση προϋποθέτει μια υλική υποδομή υπερβολικά ογκώδη –κυκλώπεια θα λέγαμε– για να διαλυθεί με τέτοια ευκολία. Μια κλεφτή ματιά σε λιμάνια με κοντέινερ εμπορευμάτων, όπως το Μπουσάν ή το Ρότερνταμ, είναι αρκετή για του λόγου το αληθές. Ακόμα καλύτερα: Ρίξτε μια ματιά στο MarineTraffic, έναν ιστότοπο που απεικονίζει όλα τα πλοία που βρίσκονται στη θάλασσα οπουδήποτε στον κόσμο σε οποιαδήποτε δεδομένη στιγμή. Το μέγεθος είναι πραγματικά συγκλονιστικό.

Όμως δεν πρέπει να υποτιμήσουμε αυτό που συμβαίνει στην παγκόσμια οικονομία και, κυρίως, στους οικονομικούς πόρους. Διότι ο σημερινός πόλεμος δεν είναι απλώς ασύμμετρος – είναι επίσης υβριδικός, καθώς διεξάγεται σε πολλές διαφορετικές σκακιέρες με αντιθετικά στρατόπεδα. Από τη μία πλευρά υπάρχει η Ρωσία, η οποία διεξάγει έναν συμβατικό πόλεμο εναντίον της Ουκρανίας με τανκς, πυραύλους και βόμβες – αλλά ο πραγματικός της αντίπαλος είναι το ΝΑΤΟ και, εντέλει, οι Ηνωμένες Πολιτείες. Από την άλλη έχουμε τις ΗΠΑ, οι οποίες διεξάγουν έναν αντισυμβατικό πόλεμο κατά της Ρωσίας και προετοιμάζονται για ανταρτοπόλεμο σε περίπτωση μερικής ή ολικής προσάρτησης της Ουκρανίας, ενώ ταυτόχρονα εξαπολύουν έναν συνολικό και αιφνίδιο χρηματικο-οικονομικό αποκλεισμό. Δεν είναι τυχαίο ότι ο Γάλλος Υπουργός Οικονομικών Bruno Le Maire αποκάλεσε τον αποκλεισμό από το SWIFT «οικονομικό πυρηνικό όπλο».

Ωστόσο, το πρόβλημα με τα πυρηνικά όπλα –είτε τα πραγματικά είτε τα οικονομικά– είναι ότι δημιουργούν ραδιενεργά κατάλοιπα (πρόσφατα έγραψα στο *Sidecar* για τη χρήση και την κατάχρηση των κυρώσεων ως εργαλείο των αυτοκρατοριών). Σε αυτή την περίπτωση, αυτό που έχει υποστεί ζημιά είναι η πίστη στην ίδια την παγκοσμιοποίηση και, κατά συνέπεια, στα ίδια τα θεμέλια πάνω στα οποία έχει οικοδομηθεί. Μια παγκοσμιοποιημένη

οικονομία στηρίζεται στην υπόθεση ότι η τάξη στο γενικό σύνολο είναι σημαντικότερη από τις απρόβλεπτες καταστάσεις των μεμονωμένων κρατών. Το κεφάλαιο μπορεί να μετακινείται ελεύθερα μεταξύ τραπεζών σε διαφορετικά έθνη μόνο εάν είναι εξίσου ασφαλές για κάθε ίδρυμα. Ως εκ τούτου, η παγκοσμιοποίηση προϋποθέτει ότι δεν υπάρχουν εθνικές ελίτ, αλλά μία ενιαία και παγκόσμια που είναι άτρωτη στις μεταστροφές της κρατικής πολιτικής. Πρόκειται για μια υπόσχεση η οποία σαγήνευσε τους πλούσιους στις υποτελείς χώρες, που μέχρι τότε αισθάνονταν υποταγμένες στον αυτοκρατορικό πυρήνα. Παρουσίασε σε αυτές τις περιφερειακές ελίτ μια οφθαλμαπάτη: το τέλος της υποταγής και της αφομοίωσής τους στη μόνη κυρίαρχη δύναμη του πλανήτη. Υπό το καθεστώς της παγκοσμιοποίησης, ένας μεγιστάνας οποιασδήποτε χώρας που αγοράζει ένα σπίτι στο Λονδίνο ή ανοίγει έναν τραπεζικό λογαριασμό στη Νέα Υόρκη προσδοκούσε ότι τα περιουσιακά του στοιχεία θα ήταν ασφαλή, ανεξάρτητα από τις μεταβολές της παγκόσμιας διπλωματίας. Το σύνθημα ήταν: «Δισεκατομμυριούχοι όλων των χωρών ενωθείτε» (κάτω από μια ενιαία υπερεθνική πατρίδα) – μια ψευδαίσθηση που εκ των υστέρων αποκαλύφθηκε από την ουκρανική κρίση.

Αν το Ηνωμένο Βασίλειο προχωρήσει στη δέσμευση της περιουσίας των Ρώσων δισεκατομμυριούχων, για ποιον λόγο άλλοι ξένοι μεγιστάνες να επενδύσουν τα κεφάλαιά τους στην Μπελγκράβια,[2] γνωρίζοντας ότι μπορεί να γίνουν στόχος σε περίπτωση που η χώρα τους πέσει στη δυσμένεια των Ηνωμένων Πολιτειών; Οι δισεκατομμυριούχοι του κόσμου συνειδητοποιούν το ψεύδος της υπόθεσής τους ότι τα χρήματα δεν βρωμάνε – υπό ορισμένες συνθήκες, τα χρήματα ορισμένων ανθρώπων βρωμάνε, και μάλιστα άσχημα. Η κατάσχεση των συναλλαγματικών διαθεσίμων της Ρωσίας απεδείχθει περισσότερο σεισμογενής. Όπως γράφει ο Adam Tooze στο *New Statesman*, «Το πάγωμα των αποθεματικών της κεντρικής τράπεζας της Ρωσίας σημαίνει ότι διαβήκαμε τον Ρουβίκωνα. Μετατοπίζει τη σύγκρουση στην καρδιά του διεθνούς νομισματικού συστήματος. Αν τα αποθεματικά της κεντρικής τράπεζας ενός μέλους των G20, που είναι διαπιστευμένα στους λογαριασμούς μιας άλλης κεντρικής τράπεζας των G20, δεν είναι ιερά και

απαραβίαστα, τίποτα στον χρηματοπιστωτικό κόσμο δεν είναι». Εν ολίγοις, ο πόλεμος τραυμάτισε την παγκοσμιοποίηση προκαλώντας απώλεια της πίστης στην πρωτοκαθεδρία της οικονομίας έναντι της πολιτικής – μαζί με τα υλικά προβλήματα των προμηθειών, των αλυσίδων εφοδιασμού και των πρώτων υλών.

Δεν είναι τυχαίο ότι η άρχουσα τάξη της Κίνας είναι η πιο νευρική για τέτοιου είδους ζητήματα. Η παρέμβαση του Κινέζου αναπληρωτή υπουργού Εξωτερικών Le Yucheng σε φόρουμ που πραγματοποιήθηκε στο Πανεπιστήμιο Tsinghua έναν μήνα μετά τη ρωσική εισβολή ήταν διαφωτιστική απ' αυτή την άποψη. Η πιο αυστηρή προειδοποίησή του ήταν ότι:

«Η παγκοσμιοποίηση δεν πρέπει να "εξοπλιστεί"… Η Κίνα έχει αντιταχθεί εξαρχής στις μονομερείς κυρώσεις που δεν βασίζονται ούτε στο διεθνές δίκαιο ούτε στην εξουσιοδότηση του Συμβουλίου Ασφαλείας. Η Ιστορία έχει δείξει επανειλημμένα ότι, αντί να επιλύει προβλήματα, η επιβολή κυρώσεων είναι σαν να "σβήνεις τη φωτιά με καυσόξυλα" και μόνο χειρότερα θα κάνει τα πράγματα. Η παγκοσμιοποίηση χρησιμοποιείται ως όπλο και απ' αυτό δεν γλιτώνουν ούτε οι άνθρωποι του αθλητισμού, του πολιτισμού, της τέχνης και της ψυχαγωγίας. Η κατάχρηση των κυρώσεων θα επιφέρει καταστροφικές συνέπειες για ολόκληρο τον κόσμο».

Δεν είναι περίεργο που η Κίνα αυτοπαρουσιάζεται ως υπέρμαχος της παγκοσμιοποίησης. Εξάλλου η παγκοσμιοποίηση ήταν που μέσα σε τριάντα χρόνια μετέτρεψε την Κίνα στη δεύτερη μεγαλύτερη οικονομική και στρατιωτική δύναμη του κόσμου. Οποιαδήποτε προσπάθεια ανάσχεσης της Κίνας συνεπάγεται την αναίρεση αυτής της συνθήκης ή τουλάχιστον τη μετατροπή της. (Αντίθετα με την επικρατούσα σοφία, δεν υπάρχει μόνο μία δεδομένη μορφή που μπορεί να πάρει η παγκοσμιοποίηση αλλά πολλές – μπορεί να δομηθεί με ποικίλους τρόπους και στη βάση διαφορετικών διατάξεων ισχύος).

Η εκλογή του Ντόναλντ Τραμπ σημασιοδότησε το σημείο καμπής σε αυτή την προσπάθεια πρόκλησης ασφυξίας στην Κίνα και,

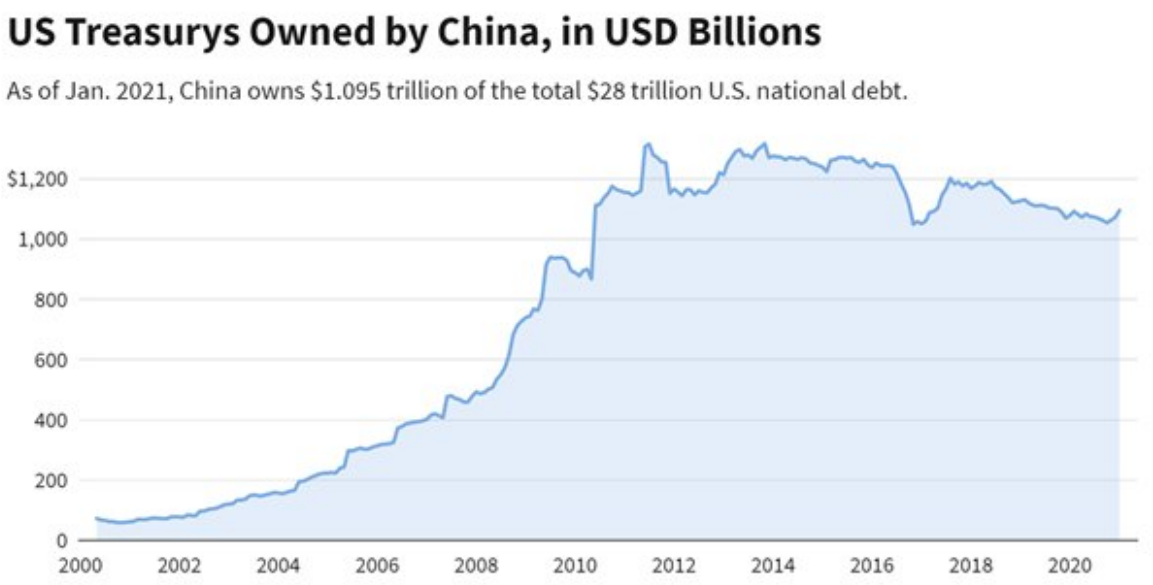
παράλληλα, στην επιβράδυνση της παγκοσμιοποίησης. Ωστόσο, αυτή η εκλογή πρέπει να γίνει κατανοητή ως μέρος μιας ευρύτερης διαδικασίας, κατά την οποία η σωρευτική επίδραση ποικίλων γεγονότων προκάλεσε τη μετατόπιση των παγκόσμιων ισορροπιών. Τα τελευταία έξι χρόνια γίναμε μάρτυρες μιας σειράς «αποσυνδέσεων» των διεθνών συνδετικών κρίκων και των λύσεων από τους υπερεθνικούς κόμβους. Την προεδρία του Τραμπ, της οποίας προηγήθηκε το Brexit, ακολούθησαν η πανδημία του κορονοϊού και ο πόλεμος στην Ουκρανία. Σε κάθε περίπτωση, μια πτυχή της παγκοσμιοποίησης τέθηκε υπό αμφισβήτηση. Το Brexit σταμάτησε την ευρωπαϊκή ενσωμάτωση στις παγκόσμιες χρηματοπιστωτικές αγορές που εδρεύουν στο Λονδίνο. Με τον Τραμπ, οι εμπορικοί πόλεμοι –που μέχρι πρότινος θεωρούνταν κατάλοιπο του παρελθόντος– αναζωπυρώθηκαν. Στη συνέχεια, η πανδημία διέκοψε τις κρίσιμες αλυσίδες εφοδιασμού – σήμερα, η ουκρανική σύγκρουση έχει συνταράξει τη γεωγραφία της παροχής πρώτων υλών, ενώ ο αντίκτυπος του χρηματοπιστωτικού πυρηνικού όπλου δεν έχει ακόμη εκτιμηθεί.

Η διαμάχη για τη στρατηγική εντός των Ηνωμένων Πολιτειών σχετικά με τον τρόπο αντιμετώπισης της Κίνας είχε ήδη ξεκινήσει μετά την κρίση του 2008 και συνεχίστηκε καθ’ όλη τη διάρκεια της θητείας του Ομπάμα. Μεταξύ των Αμερικανών πολιτικών δεν υπήρχε καμία συντεταγμένη απάντηση στην άνοδο της Κίνας, κανένας «σχεδιασμός του κεφαλαίου» που θα ικανοποιούσε τους παλαιούς ορθόδοξους μαρξιστές. Στην πραγματικότητα, από τότε που προέκυψε το ζήτημα, υπήρξαν φράξιες υπέρ και κατά της παγκοσμιοποίησης, οι οποίες αναγνωρίζουν ότι η αποπαγκοσμιοποίηση θα μπορούσε να ζημιώσει τα συμφέροντα πολλών ισχυρών οικονομικών παραγόντων και να πυροδοτήσει διαδικασίες των οποίων τα αποτελέσματα είναι δύσκολο να υπολογιστούν.

Αλλά αν η εκλογή του Τραμπ ώθησε τις αμερικανικές ελίτ να επανεξετάσουν την παγκόσμια τάξη, η πανδημία ήταν που αποκάλυψε τον συμβιβαστικό χαρακτήρα της κινεζικής παγκοσμιοποίησης. Δεν λέγεται συχνά ότι, για πάνω από δύο

χρόνια, η πανδημία χρησιμοποιήθηκε για να δικαιολογήσει τον πλήρη αποκλεισμό της Κίνας από τον έξω κόσμο: Μια απομόνωση που είχε να συμβεί από τότε που η δυναστεία των Τσινγκ προσπάθησε να εμποδίσει την εισαγωγή οπίου τη δεκαετία του 1830. Η πλήρης εξαφάνιση των Κινέζων τουριστών από άλλες χώρες ήταν μόνο η πιο εμφανή έκφρασή της. Υπό ένα ορισμένο πρίσμα, η πανδημία ήταν το όχημα για τον (τουλάχιστον μερικό) αναπροσανατολισμό της οικονομίας της Κίνας προς την εσωτερική κατανάλωση – αν και στην περίπτωση αυτή απλώς ανέδειξε μια τάση που είχε αρχίσει πριν από την εκλογή του Τραμπ.

Η παγκοσμιοποίηση, το κινεζικό εμπορικό πλεόνασμα και το αμερικανικό έλλειμμα συμπλέκονται συχνά σε μια σχεδόν μυθική αφήγηση. Η ιστορία λέει ότι η Κίνα χρησιμοποιεί μέρος του πλεονάσματός της για να αγοράσει ομόλογα του αμερικανικού δημοσίου προκειμένου να χρηματοδοτήσει άμεσα το εμπορικό έλλειμμα των ΗΠΑ – δηλαδή, τα αμερικανικά ψώνια στην Κίνα. Το παρακάτω γράφημα δείχνει ότι αυτό ίσχυε ουσιαστικά μέχρι το 2011 (πράγματι, βλέπουμε μια εκθετική αύξηση της αγοράς αμερικανικών κρατικών ομολόγων από την κινεζική κεντρική τράπεζα στις αρχές της δεκαετίας του 2000). Ωστόσο, το παραμύθι διακόπτεται το 2012. Έκτοτε, το ποσό των ομοσπονδιακών ομολόγων που κατέχει το Πεκίνο δεν αυξήθηκε – το αντίθετο, μειώθηκε σταδιακά. Ακόμη κι αν συνεχίζει να συγκεντρώνει ένα τεράστιο ετήσιο εμπορικό πλεόνασμα, η Κίνα έχει σταματήσει να αγοράζει νέα αμερικανικά ομόλογα, ανανεώνοντας μόνο εν μέρει εκείνα που ήδη κατέχει.

Σχεδόν το ένα τέταρτο (7,6 τρισεκατομμύρια δολάρια) του δημόσιου χρέους των ΗΠΑ βρίσκεται στην κατοχή άλλων χωρών. Βέβαια, αντίθετα με την κοινή πεποίθηση, ο μεγαλύτερος κάτοχος αμερικανικού χρέους δεν είναι η Κίνα (1,095 τρισεκατομμύρια δολάρια τον Ιανουάριο του 2022) αλλά η Ιαπωνία (1,3 τρισεκατομμύρια δολάρια). Ούτε τα πετρελαιοπαραγωγά κράτη, όπως η Σαουδική Αραβία και τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, είναι σημαντικοί αγοραστές ομοσπονδιακών ομολόγων – ακριβώς το αντίθετο. Ακόμη πιο σημαντικά είναι τα δυσανάλογα ποσά που κατέχουν το Λουξεμβούργο (311 δισ. δολάρια), η Ελβετία (299 δισ. δολάρια) και τα Νησιά Κέιμαν (271 δισ. δολάρια). Αυτό δείχνει υπερεθνικές οντότητες που αγοράζουν αμερικανικό χρέος από τους δικούς τους λογαριασμούς που βρίσκονται σε φορολογικούς παραδείσους (αν και πρέπει να σημειωθεί ότι τον τελευταίο χρόνο οι ΗΠΑ χρέωσαν κυρίως τη Βρετανία, τη Γαλλία και τον Καναδά). Συγκριτικά, ξένοι κατείχαν περίπου το 11% των κινεζικών κρατικών ομολόγων τον Ιανουάριο, εκ των οποίων το ένα τέταρτο βρισκόταν στα χέρια της Ρωσίας. Η ανησυχία για το πάγωμα των ρωσικών αποθεμάτων από την Ουάσιγκτον αντανακλάται αμέσως στην αξία των αμερικανικών ομολόγων, τα οποία αντίκρισαν τον χειρότερο μήνα τους τον Φεβρουάριο με την αύξηση των επιτοκίων που συνδέονται με τις πωλήσεις (ή τη μη

ανανέωση). Οι Κινέζοι σχολιαστές ανησύχησαν αμέσως για τα αμερικανικά αποθέματα της χώρας, φοβούμενοι ότι μακροπρόθεσμα –αν κλιμακωθεί η σύγκρουση με τους Αμερικανούς– θα έχουν την ίδια τύχη με τα ρωσικά.

Μια νομισματική καταιγίδα είναι απίθανη. Αυτό που θα ακολουθήσει, όπως μπορούμε να δούμε από το παραπάνω γράφημα, θα είναι ένα σταδιακό σφίξιμο του ζωναριού με λίγα ξαφνικά τραντάγματα, ώστε να μην προκληθεί η κατάρρευση του δολαρίου (ή η ανατίμηση του κινεζικού γουάν). Ωστόσο, τα ρήγματα στις παγκόσμιες οικονομικές σχέσεις παραμένουν και δείχνει σαν να έχει κοπεί το υφαντό της παγκοσμιοποίησης. Ο μεγαλύτερος συμβολισμός αυτού είναι το περίτεχνο τελετουργικό που αναπτύσσεται γύρω από τη σύνοδο κορυφής των G20, η οποία πρόκειται να πραγματοποιηθεί το φθινόπωρο στο Μπαλί. Για να ρίξει αλάτι στην πληγή, ο Πούτιν πέταξε την ιδέα να συμμετάσχει, σπέρνοντας τον πανικό μεταξύ των μελών του ΝΑΤΟ και G20, τα οποία θα πρέπει είτε να ανεχθούν την παρουσία του είτε να τον αποβάλουν, διακινδυνεύοντας την αντίδραση και πολύ πιθανόν την αποχώρηση άλλων χωρών, όπως η Ινδία και η Σαουδική Αραβία (θυμίζουμε ότι μεταξύ αυτών που απείχαν από την πρόταση του ΟΗΕ για την καταδίκη της Ρωσίας ήταν η Κίνα, η Ινδία, η Σαουδική Αραβία, τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, το Πακιστάν και δεκατέσσερεις αφρικανικές χώρες, συμπεριλαμβανομένης της Νότιας Αφρικής). «Κανένα μέλος δεν έχει το δικαίωμα να διαγράψει μια άλλη χώρα από μέλος», διαβεβαίωσε το κινεζικό Υπουργείο Εξωτερικών, «οι G20 θα πρέπει να εφαρμόσουν μια πραγματική πολυμέρεια, να ενισχύσουν την ενότητα και τη συνεργασία».

Ο αποκλεισμός της Ρωσίας από τους G20 θα ήταν εφικτός μόνο αν συνοδευόταν από την αποπομπή της από τον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου. Αυτό όμως θα σήμαινε τον θάνατο της παγκοσμιοποίησης όπως την ξέρουμε. Προφανώς, καμία από τις μεγάλες δυνάμεις δεν είναι έτοιμη για αυτού του είδους τη διάλυση. Οι ΗΠΑ φαίνονται όλο και πιο αβέβαιες για την αποπαγκοσμιοποίηση, όπως έδειξε πρόσφατα ένα νοσταλγικό άρθρο στο *Foreign Affairs* με τίτλο «Το

τέλος της παγκοσμιοποίησης;» Ας μην ξεχνάμε ότι ο Μπάιντεν αντιμετωπίζει ενδιάμεσες εκλογές τον Νοέμβριο και κινδυνεύει με μια πρωτοφανή πανωλεθρία (και μια εξέγερση στο ίδιο του το κόμμα) αν πάει σε αυτές με ανεξέλεγκτο πληθωρισμό και εκτόξευση των τιμών των καυσίμων.

Το πρόβλημα που κανείς δεν δείχνει ικανός για να επιλύσει είναι η υπερκέραση των διαφορετικών χρονικών οριζόντων: μήνες μαχών στην Ουκρανία, χρόνια επιπτώσεων από τις κυρώσεις, και δεκαετίες μιας νέας παγκόσμιας τάξης (στην οποία ο τελικός ρόλος της Ρωσίας παραμένει μυστήριο, με ή χωρίς τον Πούτιν). Το βέβαιο είναι ότι η κινεζική κυβέρνηση παίρνει τις προφυλάξεις της για να αποφύγει το πλήγμα από την αποδιάρθρωση της παγκοσμιοποίησης, γνωρίζοντας πολύ καλά ότι η ίδια –πολύ περισσότερο από τη Ρωσία– είναι ο πραγματικός στόχος των ΗΠΑ. Μετά την τηλεφωνική επικοινωνία μεταξύ Μπάιντεν και Σι στις 18 Μαρτίου, ένας παρουσιαστής της κινεζικής κρατικής τηλεόρασης παραφράζει κοροϊδευτικά το αίτημα του πρώτου προς την Κίνα: «Μπορείς να με βοηθήσεις να πολεμήσω τον φίλο σου, ώστε να μπορέσω να επικεντρωθώ αργότερα στο να πολεμήσω εσένα;».

[1] Ο Μάρκο Ντ' Εράμο είναι Ιταλός δημοσιογράφος. Το παρόν κείμενο δημοσιεύτηκε στο New Left Review στις 29/3/2022.

[2] Αριστοκρατική συνοικία στο κέντρο του Λονδίνου. (Σ.τ.Μ)

Σχόλιο στην Ομιλία Ζελένσκυ στην Ελληνική Βουλή

Του Αντώνη Μπρούμα,

Μετά την Κύπρο, που διέκοψε λόγω τεχνικού προβλήματος όταν έγινε αναφορά στον Αττίλα, ο Ουκρανός πρωθυπουργός Βολοντιμιρ

Ζελένσκυ μίλησε και στην Ελληνική βουλή παρέα με δύο ουκρανούς ναζί του τάγματος Αζόφ.

Δεδομένου ότι ο Ζελένσκυ παρεμβαίνει στο κοινοβούλιο κάθε δυτικής χώρας με ομιλίες μελετημένες και στοχευμένες για να προκαλέσουν την έμπρακτη υποστήριξη (αποστολή όπλων, λήψη κυρώσεων, αποκλεισμός Ρωσίας από διεθνείς σχέσεις) της χώρας του στον πόλεμο με την Ρωσία, η συμπαρουσίαση με δύο ναζί του Αζόφ στην Ελληνική Βουλή δεν είναι διόλου τυχαία.

Η αλήθεια είναι ότι η παρέμβαση Ζελένσκυ στην Ελληνική βουλή ήταν η πλέον κατάλληλη και ταιριαστή για το Ελληνικό σύστημα εξουσίας και την υφιστάμενη σύνθεση των δυναμικών στην Ελληνική κοινωνία.

Η Ελλάδα κυβερνάται διαχρονικά από ένα κλεπτοκρατικό ολιγαρχικό αντι-δημοκρατικό σύστημα εξουσίας, που αν δεν ήταν στην ΕΕ, θα ήταν εντελώς όμοιο με το Ουκρανικό. Της χώρας ηγείται μια κυβέρνηση με σκληρό ιδεολογικό πρόσημο οικονομικού φιλελευθερισμού, που έχει στον πυρήνα της μια συντηρητική (ακρο)δεξιά πτέρυγα. Πρόκειται επίσης για μια χώρα με χαρακτηριστικά αποικίας της Δύσης, όμοια με αυτά που επιθυμεί να επιβάλλει η Ουκρανική ελίτ στη χώρα της ξεφεύγοντας από την αποικιοκρατία της Μόσχας.

Στο πλαίσιο αυτό, η παρουσία Ζελένσκυ πέτυχε τον στόχο της να υποδαυλίσει περαιτέρω τα φιλοπόλεμα ένστικτα του Ελληνικού συστήματος εξουσίας, που στους Ουκρανούς νεοναζί μαχητές

θαύμασε τους προκεχωρημένους μαχητές της Δύσης για την ελευθερία και έπαθε ονείρωξη με το πόσο ψηλά μπορούν να φτάσουν και τα "δικά μας παιδιά" του Ελληνικού παρακράτους.

Αλλά και σε σχέση με την υφιστάμενη σύνθεση στην Ελληνική κοινωνία, η παρέμβαση Ζελένσκυ ήταν πολύ εύστοχη. Πρόκειται για μία κοινωνία, που ακόμη και στις κοσμογονικές εποχές των Μνημονίων η δεξιά δεν έπεσε ποτέ κάτω από το 30% του εκλογικού σώματος, ενώ ταυτόχρονα άλλο ένα 10% υποστήριξε μπετόν αρμέ την νεοναζιστική ακροδεξιά. Οι δύο αυτές φυλές, που αποτελούν τον εθνικό κορμό και καθορίζουν το μέλλον της χώρας, είναι άρρηκτα συνδεδεμένες μεταξύ τους στα πιο σημαντικά ζητήματα, τον άκρατο οικονομικό φιλελευθερισμό στην οικονομική σφαίρα και την συστηματική αυταρχικοποίηση της δημοκρατίας στην πολιτική σφαίρα.

Στο κοινωνικό αυτό πλαίσιο, η ομιλία Ζελένσκυ έκανε μεγάλο γκελ στο εγχώριο ακραίο κέντρο, αποχαλινώνοντας περαιτέρω τον φιλοπόλεμο παροξυσμό του, επιπέδου τρίχρονου παιδιού, που του πήραν το γλειφιτζούρι. Οι ίδιοι άνθρωποι, οι φιλελεύθεροι δηλαδή, όπως ανέκαθεν, ούτε και τώρα ενοχλήθηκαν από την παρέμβαση των δύο νεοναζί στη Βουλή, ξεπερνώντας ευσχήμως την παρουσία τους ως τυχαία προσθήκη. Την ίδια ώρα, οι Ουκρανοί νεοναζί έκλειναν το μάτι και εξίταραν την φαντασία των κακομοίρηδων της ακροδεξιάς, που -όντας εκ φύσεως φιλορώσοι- έχουν μπερδευτεί και βρίσκουν "περίεργο" το μένος της Δύσης κατά της Ρωσίας. Η ομιλία Ζελένσκυ πέτυχε λοιπόν τον στόχο της και προς την Ελληνική κοινωνία, προσελκύοντάς την να συμπαραταχθεί ως αιωνίως αδύναμος κρίκος με τους "νικητές".

Εντούτοις, οι δυναμικές στην Ελληνική κοινωνία είναι πιο πολύπλοκες από το πρόσκαιρο γκελ της ομιλίας Ζελένσκυ. Σε θέματα νεοναζισμού οι Ουκρανοί πηγαίνουν από εκεί που ερχόμαστε. Η Ελληνική ακροδεξιά έχει υποστεί μια πρώτη συντριπτική ήττα με κινηματικούς όρους. Η αφύπνιση του κόσμου απέναντι στο φίδι του φασισμού παραμένει στιβαρή, μολονότι η αποπολιτικοποίηση της νεολαίας κάνει καθημερινά υπόγεια δουλειά για να ωριμάσουν ξανά οι συνθήκες της επόμενης μάχης.

Η πτώση των συνθηκών διαβίωσης σε επίπεδα χειρότερα των μνημονίων και η διάλυση των όποιων δημόσιων δομών από την αυταρχική νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση σε μόλις δυόμισυ χρόνια διακυβέρνησης κάνει μεγάλες φτωχοποιημένες μάζες διαισθητικά αρνητικές προς την εμπλοκή της χώρας στον πόλεμο.

Η λαϊκή βάση της δεξιάς βλέπει με αρνητικό μάτι την πλήρη ευθυγράμμιση των συμφερόντων της χώρας με τον Ευρωατλαντισμό και ιδίως τις επιπτώσεις στους συσχετισμούς με την Τουρκία, σταδιακά αντιλαμβανόμενη με πρωτόγονο έστω τρόπο ότι βρισκόμαστε σε καθεστώς αποικίας. Καμία υπεροπλία στα ΜΜΕ δεν μπορεί να καλύψει με παχύ στρώμα σιωπής όλο αυτό το υπόστρωμα αντίθεσης και να εκμαιεύει για πολύ μια υποτιθέμενη συναίνεση στις φιλοπόλεμες κορώνες της Ελληνικής κυβέρνησης.

Σε αντίθεση με τους κρατικιστές, αριστερούς και δεξιούς, πάντοτε βλέπουμε τον Ουκρανικό και τον Ρωσικό λαό ως διαχωρισμένους από τις κυβερνήσεις τους. Ο Ουκρανικός λαός χρειάζεται την αμέριστη αλληλεγγύη μας για την εκδίωξη του στρατού κατοχής του Ρωσικού κράτους και για την διατήρηση ανοιχτού ενός ειρηνικού και δημοκρατικού μέλλοντος πέρα από εκτροπές σε καθεστώς νεοναζισμού εντός Δύσης. Έχουμε λοιπόν πόλεμο με το τάγμα αζόφ και συλλήβδην την ακροδεξιά σε όλες τις εκφάνσεις της σε Ελλάδα, Ρωσία και Ουκρανία, που αποτελούν τις δυνάμεις του θανάτου για τους λαούς τους.

Τώρα λοιπόν μιλάμε εμείς, η κοινωνία. Δεν είμαστε σε πόλεμο, είμαστε με την ειρήνη. Για την κυβέρνηση ο καιρός γαρ εγγύς να πληρώσει για τη στάση στον πόλεμο στην Ουκρανία και την

κοινωνική καταστροφή από τις επιπτώσεις της. Να βάλουμε το λιθαράκι μας, ώστε η Ευρώπη να αναλάβει τις ιστορικές ευθύνες που της αναλογούν και να γίνει δύναμη ειρήνευσης στην περιοχή, συνδράμοντας στον άμεσο τερματισμό του πολέμου και στην διατήρηση της Ουκρανίας ως ενιαίας, ανεξάρτητης, δημοκρατικής χώρας χωρίς ξένους στρατούς στα εδάφη της.

Ουκρανία: Τρεις Δουλειές για τα Κινήματα

του Αντώνη Μπρούμα

Ο πόλεμος στην Ουκρανία αποτελεί σημείο καμπής στη σύγχρονη ιστορία. Αφενός διαψεύδει τον μύθο του τέλους της ιστορίας ως αιώνιας Καντιανής ειρήνης, ανοίγοντας για πρώτη φορά τις πιθανότητες για έναν τρίτο παγκόσμιο πόλεμο. Αφετέρου καρφώνει άλλη μία κρίση στο σαρκίο των σύγχρονων καπιταλιστικών κοινωνιών. Το πιο σημαντικό, ενδυναμώνει περαιτέρω σε περιφερειακό αλλά και παγκόσμιο επίπεδο τις ακροδεξιές πολιτικές δυνάμεις και την στρατιωτικοποίηση. Ενισχύει έτσι τις τάσεις προς τον ανταγωνισμό, τον ολοκληρωτισμό και τον πόλεμο σε μία χρονική περίοδο που η ανθρωπότητα χρειάζεται περισσότερο από ποτέ την συνεργασία και τη δημοκρατία, για να αποσοβήσει τις χειρότερες επιπτώσεις της κλιματικής κρίσης.

Με δυο λόγια, ο πόλεμος στην Ουκρανία είναι άλλη μία εκδήλωση της γενικευμένης ανασφάλειας του σύγχρονου κρισιακού καπιταλισμού και ένα ακόμη καμπανάκι για αλλαγή ρότας προς κοινωνίες πέρα από το κράτος, το κεφάλαιο και την εμπορευματική αγορά, με θεσμούς κοινοτικής και οικολογικής δημοκρατίας.

Απέναντι σε αυτόν τον πόλεμο τρία κύρια καθήκοντα

αναδεικνύονται για τα κινήματα.

Νίκη στα Όπλα της Ουκρανικής Αντίστασης

Κανένας λαός δεν είναι σε θέση να αναζητεί αυτόνομα και δημοκρατικά το μέλλον του, ενώ βρίσκεται υπό ξένη κατοχή. Κανένας επίσης στρατός κατοχής δεν μπορεί να παραμένει σε Ουκρανικό έδαφος. Όπως σε κάθε αντι-αποικιοκρατικό αγώνα, μέχρι να φύγει και ο τελευταίος Ρώσος στρατιώτης δουλειά των παγκόσμιων κινημάτων είναι να ενισχύουν την Ουκρανική αντίσταση ως απαραίτητη συνθήκη για μία ελεύθερη και δημοκρατική προοπτική στη χώρα.

Στην αντιεξουσιαστική δράση η αλληλεγγύη οφείλει να είναι έμπρακτη, όχι όμως άνευ όρων. Πρέπει να στηρίξουμε έμπρακτα εκείνες τις δυνάμεις της Ουκρανικής αντίστασης, που δεν ευθυγραμμίζονται πολιτικά με την φιλοπόλεμη Δύση και το proxy της καθεστώς Ζελένσκυ και αντιτίθενται πολιτικά στις ακροδεξιές δυνάμεις μέσα στο Ουκρανικό κράτος. Σε έναν πόλεμο, που δεν φαίνεται να τελειώνει γρήγορα, μια διεθνής ενδυνάμωση των δημοκρατικών δυνάμεων αντίστασης θα τις βοηθήσει να συγκροτήσουν ένοπλες πολιτοφυλακές για την υπεράσπιση των κοινοτήτων τους και να αποκτήσουν διακριτό ρόλο στα πολιτικά πράγματα της χώρας κόντρα στο τάγμα Αζόφ και τον ακροδεξιό τομέα.

Ταυτόχρονα, δεν έχουμε κανέναν λόγο να μην στεκόμαστε κριτικά στην προπαγάνδα της Δύσης περί ανυπαρξίας ακροδεξιού παρακράτους αλλά και ισχυρής ακροδεξιάς επιρροής στα πολιτικά πράγματα της Ουκρανίας. Η στήριξη στην Ουκρανική αντίσταση δεν μπορεί παρά να στοχεύει στην αποτροπή ανάδυσης ενός ολοκληρωτικού συντηρητικού καθεστώτος μετά τη λήξη του πολέμου και στην ήττα της εθνικιστικής ιδεολογίας μέσα στην Ουκρανική κοινωνία.

Σταδιακή Απομάκρυνση της Παρουσίας του ΝΑΤΟ από την Ευρώπη

Χωρίς αμφιβολία στον πόλεμο στην Ουκρανία το καθεστώς Ζελένσκυ λειτουργεί ως proxy του ΝΑΤΟ στη σύγκρουση με την Ρωσία,

θυσιάζοντας τον Ουκρανικό λαό σε έναν πόλεμο για αλλότρια συμφέροντα και ανταγωνισμούς. Πρόκειται για έναν πόλεμο βραδείας καύσης, που μαίνεται από την πτώση της ΕΣΣΔ το 1991 με ένα διάλειμμα κατά το διάστημα της κλεπτοκρατίας Γιέλτσιν, και στον οποίο πόλεμο Δύση και Ρωσία μοιράζουν την Ευρώπη σε σφαίρες στρατιωτικής επιρροής.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση και οι κυβερνήσεις της, που είναι μέλη του ΝΑΤΟ, παίρνουν μέρος σε αυτόν τον πόλεμο με τον πιο επιθετικό τρόπο, έχοντας σε Ευρωπαϊκό έδαφος ετοιμοπόλεμο στρατό και όπλα, που όμοιό του σε μέγεθος και ισχύ δεν έχει ξαναδεί η ήπειρος.

Οι κραυγές των Ευρωπαίων ηγετών υπέρ της ειρήνης είναι συνεπώς υποκριτικές. Αφενός γιατί αποκρύπτουν ότι φτάσαμε ως εδώ εξαιτίας της αποικιοκρατικού τύπου στρατιωτικής επέκτασης της Δύσης σε περιοχές που θεωρούνται ως άμεση απειλή για το ολοκληρωτικό καθεστώς της Ρωσίας. Αφετέρου επειδή αποκρύπτουν ότι οι Ευρωπαϊκές κυβερνήσεις για το από εδώ και πέρα σχεδιάζουν την ραγδαία ενίσχυση των στρατιωτικών τους εξοπλισμών και την αναβάθμιση της στρατιωτικής παρουσίας του ΝΑΤΟ στην περιοχή αντί για θεμελίωση μιας ειρήνης στην Ευρώπη σε στιβαρές βάσεις.

Ένα σύγχρονο πανευρωπαϊκό κίνημα ειρήνης και δημοκρατίας πρέπει λοιπόν να έχει ως αφετηρία την αναγνώριση ότι καμία ειρήνη δεν πρόκειται να υπάρξει στο μέλλον για τους λαούς της ηπείρου, όπως το μέλλον αυτό σχεδιάζεται από τις κυβερνήσεις τους.

Τουναντίον, αντί να μείνουν παρατηρητές μιας κούρσας εξοπλισμών μεταξύ των κρατών τους ως εισιτήριο για τον τρίτο παγκόσμιο, οι Ευρωπαϊκές κοινωνίες πρέπει να στραφούν κατά των ίδιων των κυβερνήσεών τους και να τις ανατρέψουν.

Δεδομένης της φτώχειας για τους λαούς της Ευρώπης λόγω του πολέμου, συγκλίνουν οι αντικειμενικές συνθήκες ώστε το κίνημα ειρήνης να είναι και κοινωνικό / ταξικό, πολλαπλασιάζοντας

έτσι τις δυνατότητές του να αλλάξει τα πράγματα.

Έφτασε λοιπόν η ώρα η ΕΕ και οι κρατικοί σχηματισμοί της, που μας έφεραν ως εδώ με τις αποφάσεις τους, να πληρώσουν το ιστορικό βαρύ τίμημα που τους αναλογεί. Τώρα είναι η στιγμή για την έκρηξη ενός πανκοινωνικού κινήματος πέρα από σύνορα με κεντρικό μότο το «Κηρύξτε τον πόλεμο στην φτώχεια και στην κοινωνική αδικία και όχι στους λαούς της Ευρώπης».

Κεντρικός σκοπός του κινήματος θα πρέπει να είναι η θεμελίωση μιας διαρκούς ειρήνης στην Ευρώπη με εγγύηση της ανεξαρτησίας όλων των χωρών της ηπείρου. Ο σκοπός αυτός μπορεί να θεμελιωθεί με μία πολυμερή συμφωνία μεταξύ της ΕΕ, της Ρωσίας και τρίτων κρατών, που θα εξασφαλίζει την Φινλανδοποίηση των χωρών της Βαλτικής και την σταδιακή αποχώρηση του ΝΑΤΟ από όλη την ήπειρο. Η συμφωνία αυτή διαφυλάσσει την ανεξαρτησία των χωρών της περιφέρειας της Ρωσίας, εξουδετερώνει την σύγχρονη αποικιοκρατία των ΗΠΑ και της ΕΕ και αποτελεί εχέγγυο για την ειρήνη, την ευημερία και την δημοκρατική προοπτική. Συνιστά και μία συμφωνία, που μπορεί να γίνει δεκτή από το ολοκληρωτικό καθεστώς της Ρωσίας υπό το βάρος του φιλειρηνικού κινήματος, που έχει αναπτυχθεί στην Ρωσική κοινωνία.

Ο Εχθρός Είναι Εδώ – Να Φέρουμε τον Πόλεμο Σπίτι μας

Ο πόλεμος στην Ουκρανία επιφυλάσσει ενεργειακή κρίση, καταστροφή ολόκληρων οικονομικών τομέων και γενικευμένη φτώχεια για την Ελληνική κοινωνία. Οι επιπτώσεις αυτές δεν είναι φυσικό αιτιατό αυτού του πολέμου αλλά αποτελούν απόρροια της συμμετοχής του Ελληνικού κράτους στο ΝΑΤΟ και της πλήρους ευθυγράμμισης με τις απαράδεκτες κυρώσεις από τις ΗΠΑ και την ΕΕ σε βάρος της Ρωσικής κοινωνίας. Αποτελούν επίσης μέρος της επιθετικής εξωτερικής πολιτικής του Ελληνικού κράτους, που λειτουργεί ως περιφερειακός παίκτης στο αποικιοκρατικό καθεστώς στην περιοχή μας και διαπερνάται τώρα από τα ανταλλάγματα που πρέπει να δώσει όντας προσδεμένο στο άρμα των συμφερόντων των ΗΠΑ.

Την πραγματικότητα αυτή επιχειρεί να αντιστρέψει η κυβέρνηση και τα στηρίγματά της στο φιλελεύθερο κέντρο / δεξιά. Έτσι, η κυβέρνηση και η συντριπτική πλειοψηφία του εγχώριου φιλελευθερισμού εμφανίζονται να υπερθεματίζουν για την ειρήνη, χωρίς ο φιλειρηνισμός να είναι μέρος της ιδεολογίας τους. Πίσω από μια φιλειρηνική επίφαση κρύβουν την αναφανδόν υποστήριξη στην συμμετοχή του Ελληνικού κράτους στον ακήρυχτο πόλεμο NATO / Ρωσίας – Κίνας, τόσο διαχρονικά όσο και τώρα με την επίσημη αποστολή στρατιωτικού υλικού στην Ουκρανική κυβέρνηση. Την ίδια ώρα, στα διεθνή φόρα οι εκπρόσωποι του Ελληνικού κράτους, όπως κάθε υπάκουο ενεργούμενο, γαυγίζουν κατά της Ρωσίας πιο δυνατά από τους εκπροσώπους του πυρήνα της Δύσης, ενώ δεν συμμετέχουν σε καμία διαβούλευση για έναν οδικό χάρτη προς την αποκλιμάκωση και την ειρήνη. Τέλος, όταν δημοσίως ερωτώνται για τον αντίκτυπο του πολέμου στην Ελληνική κοινωνία, οι εκπρόσωποι της Ελληνικής κυβέρνησης απαντούν πως έτσι βαίνουν τα πράγματα γιατί είμαστε πλέον σε πόλεμο, ομολογώντας την φιλοπόλεμη ουσία πίσω από το φιλειρηνικό προσωπείο και καλώντας πάλι τον λαό να υποστεί για άλλη μια φορά αγόγγυστα τις επιπτώσεις των πολιτικών τους.

Η φιλελεύθερη ρητορική υπέρ της ειρήνης έχει τους εξής σαφείς στόχους:

- Την πλαισίωση του δημόσιου διαλόγου με τέτοιον τρόπο, ώστε να διεκδικείται το ανεύθυνο για την γενικευμένη

ένδεια λόγω της -υποτιθέμενα δεδομένης και αναγκαστικής- συμμετοχής της χώρας στον πόλεμο μέσω του ΝΑΤΟ.

- Την τοποθέτηση της αριστεράς και των κινημάτων σε θέσεις άμυνας με την παρουσίασή τους ως φιλοπόλεμων και με σκοπό την αντιστροφή της πραγματικότητας, δηλαδή του διεθνισμού ως φυσικής θέσης των κινημάτων και του γεωπολιτικού ανταγωνισμού ως φυσικής θέσης φιλελευθερισμού / ακροδεξιάς.
- Την αποσόβηση μιας κοινωνικής έκρηξης για τους σωστούς λόγους (ειρήνη, φτώχεια, κοινωνική αδικία) δια της πλαισίωσης και εκτροπής του δημοσίου διαλόγου σε κατευθύνσεις που καταλήγουν στο κατώφλι του Γ' παγκοσμίου πολέμου.

Ο εχθρός της φτώχειας και του πολέμου είναι εδώ στο σπίτι μας και η ειρήνη, η δημοκρατία και η κοινωνική δικαιοσύνη θα έρθουν και πάλι μόνο μέσα από την ανατροπή τους, ξεκινώντας από τη χώρα μας. Είναι λοιπόν καιρός τα κινήματα να καταστούν και πάλι απειλητικά για το κράτος και τους εγχώριους ολιγάρχες. Δουλειά μας είναι -όπως έλεγαν οι Weathermen στις ΗΠΑ τες μέρες του Βιετνάμ- να φέρουμε τον πόλεμο, κοινωνικό / ταξικό, εδώ στο σπίτι μας και, κυρίως, να τον φέρουμε με όρους για να τον κερδίσουμε.